DINU BRATIANU SI PARTIDUL LIBERAL IN 1944

de Pamfil S E I C A R U

Se poate spune,fara exagerare,ca de la detronarea lui Cuza(1866)-a carui politica pro-taranime a provocat nu numai ostilitatea marilor proprietari, dar si a burgheziei-partidul liberal a dominat viata politica a tarii,guvernând incontinu,cu rare si scurte intreruperi,când conservatorii isbuteau sa ia puterea.Unele guvernari au fost de lunga durata,12 ani(1870-1882) in care timp toate rezervele economice ale tarii au fost in exploatarea partidului liberal care isi procopsea partizanii.Istoricul american,Carlton Hayes,examinând epoca dintre 1871 si 1900 face,intr'o lucrare intitulata "O generatie a materialismului" unele aprecieri severe asupra liberalismului român:"In Ungaria,coruptia politica ajunsese sa fie o desavârsita arta sub Tisza;si in România s'a petrecut acels lucru sub Bratianu"(pag.84, editia spaniola "Una generacion de materialismo").

Fata de clasa marilor proprietari,burghezia avea energia unei clase in ascendenta si pasiunea ei politica se alimenta din posibilitatile nesfârsite de exploatare a bunurilor Statului.

Atât timp cât partidul liberal n'a avut ca adversar politic decât partidul conservator,dominatia ii era necontestata;in 1919 misiunea lui istorica a fost incheiata,iar supravietuirea i s'a datorit unei falsificari sistematice a vietii constitutionale.In 1919,partidul liberal,cu toate ca se infatisa tarii cu cele doua reforme,agrara si electorala,care schimbasera radical structura politico-economica a tarii,iar pe planul national realizase unitatea tuturor Românilor,era cel mai impopular partid.Si nici ulterior nu si-a putut recapata increderea masselor.Bratianu a fost nevoit sa inlocuiasca vointa electorala a tarii prin capacitatea de captare a vointei regelui Ferdinand de catre Barbu Stirbei,seful camarilei.De la 1919 pâna la moartea regelui Ferdinand,viata constitutionala a tarii s'a redus la imixtiunea lui Barbu Stirbei,factorul decisiv in schimbarea si durata guvernelor.Fara indoiala ca prestigiul personal al lui Ionel I.C. Bratianu acoperea impopularitatea partidului,dar nu acest prestigiu era decisiv,ci cumnatul lui,Barbu Stirbei.Nesatiul de putere l-a impins sa savârseasca doua greseli importante:inlaturarea guvernului Averescu in decembrie 1922 si aducerea la guvern in aprilie 1926 a guvernului Averescu-Goga,cu inlaturarea coalitiei national-taraniste.

Moartea regelui Ferdinand,urmata la câteva luni de moartea lui Ionel Bratianu,punea partidul liberal in fata realitatii pe care o evitase timp de zece ani:profunda lui impopularitate.Ca sa se refaca,avea nevoie ca tara sa experimenteze noile formatii politice si guvernarile acestora sa desamageasca in asa masura,incât o reinviorare a simpatiei populare sa fie posibila.Ceiace s'a si intâmplat dupa prima guvernare national-taranista.

Dictatura lui Barbu Stirbei a incetat odata cu instalarea regentei.

De la moartea lui Ionel Bratianu,partidul liberal a intrat intr'o permanenta criza de sefie.In 1928 a urmat la conducerea partidului,Vintila Bratianu,iar in 1931,dupa moartea acestuia,iirevine lui I.G.Duca sefia.Se intrerupe traditia partidului:sefia iesea din succesiunea familiei Bratianu

O intrebare fireasca:de ce n'a urmat,ca intr'o monarhie ereditara,George Bratianu la conducerea partidului?Sau,de ce n'a fost Dinu Bratianu ales sef?

Oricât s'ar parea de straniu,George Bratianu a fost totdeauna socotit ca un intrus in familia Bratianu.Istoricul isi exercita dreptul de a cerceta arhivele de familie ca sa lumineze unele aspecte obscure ale evenimentelor.

Prin 1895, când se construia linia ferata Iasi-Pascani, inginerul care conducea lucrarile, era Ionel Bratianu. Gazduit la Ruginoasa, a cunoscut pe principesa Cuza (nascuta Moruzzi) vaduva fiului fostului domnitor. A urmat un scurt roman de dragoste al carui fruct a fost George Bratianu. Chiar daca Ionel Bratianu ar fi avut intentia sa se casatoreasca, se opuneau la aceasta prejudecatile familiei Moruzzi; cu toate ca Ionel Bratianu era fiul puternicului prim ministru, pentru familia Moruzzi, el nu era decât un simplu burghez parvenit. Cum romanul de iubire de la Ruginoasa anunta o urmare, Kneazul Moruzzi a impus, sub amenintarea revolverului, lui Ionel Bratianu casatoria, cu obligatia ca imediat dupa implinirea formalitatilor impuse de codul civil, sa consimta la divort. Intâmplarea de la Ruginoasa a produs mare vâlva, iar ecoul ei il gasim intr'un articol publicat de Tony Bacalbasa in "Adevarul" din acea epoca, intitulat "Nunta de la Rusinoasa".

George Bratianu a ramas in familia mamei, crescut, dupa ce a ramas orfan de principesa Olga Sturza, fara sa aiba nici o legatura cu familia Bratianu. Abia in 1909, dupa atentatul lui Jelea, si-a vazut Ionel Bratianu copilul; o legatura prea strânsa si mai ales afectoasa, nu s'a putut stabili intre tata si fiu. Mai era la mijloc si ostilitatea dnei Eliza Bratianu (sora lui Barbu Stirbei), astfel ca George Bratianu nu a fost privit niciodata ca un succesor eventual la sefia partidului. Când organizatia liberala de la Iasi l-a ales sef, conducerea partidului a considerat aceasta alegere ca un act de rebeliune.

Intr'un congres liberal, George Bratianu si-a permis sa faca o foarte judicioasa si substantiala critica a politicii scolare a drului Angelescu; aceasta inovatie a fost aspru criticata, mai ales de Vintila Bratianu, care nu vedea cu ochi buni asemenea acte de independenta, abateri grave de la disciplina partidului. Singurul care i-a luat apararea a fost I.G.Duca.

Ne putem, deci, explica de ce in iunie 1930, George Bratianu s'a precipitat sa accepte avansurile pe care i le facea regele Carol, care avea tot interesul sa sfarme unitatea partidului liberal, asa de dârz ostil venirii lui pe tron dupa renuntarea formala din 4 ianuarie 1925. Cedând unei precipitate ambitii, George Bratianu savârsea o grava eroare politica: lasa temperamentul regelui Carol, inclinat spre un autoritarism impins pâna la absolutism, fara nici o frâna, surpând unitatea masiva a partidului liberal. Consecintele s'au vazut ulterior. George Bratianu n'a fost urmat decât de prea putini liberali, si in buna parte de redusa importanta; organizatiile lui din provincie s'au format, in multe parti, prin adeziunea unor oameni cari n'aparti - nusera niciodata partidului liberal. Nu mai putin, s'a inlesnit regelui Carol sa frânga unica resistenta pe care o intâmpinase. Toata pozitia partidului liberal a fost slabita, si doi ani mai târziu, regele Carol putea sa dispuna de neconditionata obedienta a partidului liberal.

Atitudinea lui George Bratianu din iunie 1930 l-a indepartat de partid, creiându-i ostilitati ireductibile, desi in tot timpul domniei regelui Carol a avut o atitudine demna. Sefia partidului liberal nu putea sa revina la moartea lui Vintila, nici lui Dinu Bratianu, deoarece era total neprega - tit pentru un asemenea rol, mai ales in situatia in care se gasea partidul liberal in 1931.

Dinu Bratianu, mai in vârsta decât Vintila, nu avea nici pasiunea, nici cultura si nici inteligenta necesara unui sef politic. Preocupat sa conduca si sa apere interesele fabricei de hârtie "Letea" precum si ale altor industrii al caror mare actionar era, ca si la Banca Nationala, ambitia lui politica se limita doar la conducerea organizatiei liberale de la Muscel. Nu era ursuz ca Vintila Bratianu si nu manifesta sectarismul lui; Dinu Bratianu era un om de relatii agreabile, pasionat de vânatoare, iubind viata cu tot ce ea poate sa dea unui om care nu vrea sa o puna pe patul de tortura a lui Procust. La moartea lui Vintila Bratianu, familia a fost obligata sa se incline in fata vointei partidului care a designat ca sef pe I.G.Duca. Il impunea pregatirea, pasiunea lui politica, inteligenta lui de o rara fi-

nete,unite cu o impecabila corectitudine in viata publica.Poate unul din putinii oameni politici cari au strabatut viata publica a României cu o totala desinteresare.

I.G.Duca nu a avut timp sa se valorifice ca sef al partidului,moartea lui tragica a fost o pierdere reala si ireparabila pentru viata publica a tarii.Cu I.G.Duca sef de guvern,partidul liberal ar fi avut o alta atitudine.

Din nou s'a pus problema sefiei.Daca nu s'ar fi produs sciziunea din iunie 1930,fara indoiala ca George Bratianu s'ar fi impus prin valoarea lui; pentru a se pastra traditia,a fost ales Dinu Bratianu.Cât de scazuta era aprecierea partidului fata de valoarea lui Dinu Bratianu,se poate deduce din faptul ca desemnarea lui George Tatarascu ca prim ministru de catre regele Carol,nu a intâmpinat nici o opozitie in sânul partidului.Victor Antonescu,Dr.Costinescu(cumnatul lui Dinu Bratianu),Ion Inculet,Vasile Sasu, fara sa mai vorbim de cei tineri,au gasit potrivit ca Dinu Bratianu sa ramâna numai sef al partidului.Si aceasta situatie nu l-a mâhnit,Dinu Bratianu era chiar incântat sa nu aiba raspunderea guvernului si sa poata continua existenta lui tihnita.Fire comoda si impaciuitoare,el nu a creiat nici o dificultate,de aceia unitatea partidului nu s'a resimtit de acest dualism in care,de fapt,ascendentul in partid il avea seful guvernului,George Tatarascu.

Pâna dupa alegerile din 1937,s'a pastrat acest dualism in partidul liberal.Dinu Bratianu a fost de acord,tacit,cu instaurarea dictaturii regelui Carol.Intr'un interview acordat ziarului"Viitorul",cu data de 8 februarie 1938,el denunta pericolul actiunii legionare care,"prin metodele intrebuintate a semanat germenii revolutiei"si prin formularea intrebarii:"cine ar putea opri o revolutie,punând in miscare massele profunde ale populatiei"?, el facea indirect o invitatie regelui Carol de a instaura dictatura.Aceasta pozitie se explica si prin participarea multor fruntasi liberali in guvernele de dictatura ale regelui Carol:G.Tatarascu,Victor Slavescu,Mitita Constantinescu,Victor Iamandi etc.Dupa disolvarea partidelor a urmat un fel de excomunicare a lui G.Tatarascu,nevalabila,deoarece nu fusese facuta conform statutelor partidului.Un congres al partidului-daca s'ar fi putut tine-ar fi dat câstig de cauza lui Tatarascu.

In definitiv,partidul liberal beneficiase de o guvernare de aproape cinci ani,iar sub acest regim de dictatura,industriile liberale nu au fost inlaturate de la comenzile de armament.Fabrica de cuie de la Sinaia a lui Costinescu obtinuse contract si creditele necesare pentru a se transforma in fabrica de armament.La ministerul inzestrarii si al armamentului,era in timpul dictaturii regelui Carol,liberalul Victor Slavescu.

Inlaturarea lui Tatarascu din partid,neomologata de forurile calificate ale partidului,corespundea mai mult unei necesitati de a inlatura o autoritate de fapt din partid,care umbrea figura modesta a lui Dinu Bratianu.Initierea operatiei a avut-o Bébé Bratianu-fiul generalului Bratianu si nepotul lui Dimitrie Bratianu-care,in afara de nume,nu avea nici o valoare personala.A fost o operatie de aparare a pozitiei familiei Bratianu in partid.

In 1939 a fost reprimit George Bratianu si proclamat vice-presedinte al partidului.Dinu Bratianu a inceput sa exercite efectiv sefia partidului care avea cadre obosite,far nici o convingere,imbuibate,simpli actionari ai unei intreprinderi politice,a carei valoare se proiecta numai in trecut.

Instalat in partid ca vice-presedinte,George Bratianu ar fi putut sa dea un sprijin real lui Dinu Bratianu.Avea o intelegere clara a problemelor pe care le ridicase cel de al doilea rasboiu mondial.Ca istoric de o vasta si serioasa pregatire,el era unul dintre asa de putinii oameni politici români cari aveau viziunea tragismului situatiei României.Adâncea problemele cu o seriositate putin obicinuita la oamenii politici români si umbra amenintatoare a Rusiei sovietice o vedea proiectându-se asupra viitorului nesigur.Isi da perfect de bine seama de avantagiile obtinute de Rusia sovietica prin neconditionatul sprijin al Angliei si Statelor Unite,ca si de

urmarile desastruoase pentru Europa in cazul unei Rusii victorioase,fara sa mai aiba nici o putere continentala care sa-i tina cumpana.Fata de ceilalti oameni politici,cari isi rezumau certitudirile de viitor pe emisiunile postului B.B.C.,George Bratianu era de o covârsitoare superioritate;ii lipsea insa energia necesara pentru a sustine o atitudine capabila sa grupeze,sa antreneze,sa determine un curent de opinie publica.Curajos in gândire,timid si ezitant in actiune,constient de valoarea lui si totusi sovaelnic,George Bratianu se simtea in partidul liberal obligat oarecum,sa pastreze o rezerva pentru a nu destepta vechile ostilitati.Drul I.Costinescu exercita o influenta hotarâtoare asupra sefului partidului liberal;ori,ostilitatea,aproape manifesta,a cumnatului lui Dinu Bratianu,anula orice interventie,orice sfat ar fi dat George Bratianu.

In 1944,aviatia anglo-americana a bombardat,intre altele,si Universitatea din Bucuresti.Cu mare greutate,Mihai Antonescu a determinat pe rectorul Hulubei sa redacteze un protest adresat opiniei publice mondiale.Protestul a fost redactat asa de timid,cu atâtea reticente,incât parea mai mult o sfortare de a scuza actul de flagranta nesocotire a limitelor pe care le are in Dreptul International chiar un rasboiu de distrugere,decât o condamnare a actului.O universitate nu poate fi,in nici un caz,un obiectiv militar.Era in reticentele rectorului Hulubei expresia lichelismului universitar,acea grija de ajustare personala la viitoarea topografie politica.

Printr'o scrisoare publica adresata unor profesori ai universitatilor engleze si americane,cu cari era in raporturi de prietenie,George Bratianu a luat atitudine;plina de demnitate,intr'o forma sobra,scrisoarea reda toata legitima revolta impotriva unui act de barbarie,ale carui proportii dedesonoreaza pe cei cari il savârsesc.

Scrisoarea a fost aspru criticata de conducerea partidului liberal,deoarece era de natura sa indispuna ...pe aliati.

Asemenea atitudini de autentica demnitate românească erau socotite de catre democratia asa ziselor partide istorice ca nepolitice.Ce influenta mai putea exercita George Bratianu asupra sefului partidului liberal,când conducerea partiduluiinclina spre o cât mai accentuata abdicare de la o tinuta de demnitate fata de viitorii invingatori?

Dupa 23 august 1944,situatia lui George Bratianu s'a agravat;deoarece in 1941 ceruse si obtinuse sa se duca sa lupte pe front,ca voluntar,conform noului etice a democratiei care a stabilit ca o virtute dezertarea,pactizarea cu inamicul,spionajul in favoarea "aliatilor",considerându-se o crima orice gest de solidarizare cu natia aflata in lupta cu Rusia sovietica,el a fost virtual declarat "fascist" si criminal de rasboiu.

Dinu Bratianu avea in 1944 aproape 80 de ani si,cum era normal,vârsta ii diminuase spiritul critic.Singurul liberal care avea o lucida viziune a situatiei internationale,George Bratianu,era socotit de conducerea partidului ca nefiind "en odeur de sainteté" fata de "aliati",restul partidului se compunea din oameni pentru cari pericolul rusesc era doar o simpla nascocire a propagandei naziste.

Partidul liberal era expresia burgheziei românesti:in buna parte economia nationala era,daca nu in stapânire totala,in orice caz,sub controlul liberalilor.La Banca Nationala cuvântul lui Dinu Bratianu era hotarâtor, "Creditul Industrial" era o creatie liberala,condus de dnii Fintescu si Portocala:logic ar fi fost ca in rândurile acestor beneficiari ai unei structuri social-economice,sa domneasca o serioasa ingrijorare,acea tresarire a instinctului de conservare care presimte apropierea pericolului.Nu odata mi- fost dat sa intâlnesc mari proprietari cari refuzau sa vânda recolta din 1943,convinsi ca o vor vinde Englezilor si Americanilor.Nu uitau sa adaoge acestei optimiste presupuneri economice argumentul politic:"nu vreau sa fiu catalogat colaborationist".Refuzul de a vinde recolta il puteau prezenta ca o dovada a unei ostilitati fata de Germania,deci o nota buna pentru viitor. Naivitate,fara indoiala,dar si o indicatie a unei totale ignorari a situati-

atiei internationale.O classa politica depasita de evenimente era incapabila sa-si situieze geografic interesele.Cum fratele lui Creteanu era unul dintre directorii Bancii Românesti,deci colaborator al lui Dinu Bratianu,este de presupus ca incepând din 1943 si conducerea partidului liberal primea informatii menite sa-i inlesneasca orientarea.

Este curios ca pericolul rus nu era luat in considerare;in contactul pe care l-am avut cu fruntasii liberali,am constatat aceiasi incredere nelimitata in predominarea Anglo-Americanilor la conducerea militaro-politica si, evident,in organizarea pacii.

Politica traditionala a Rusiei,dinamismul revolutionar al bolsevismului, evidentul imperialism sovietic(renastere a vechiului imperialism tarist), tot ceiace se petrecuse de la 1939 pâna la 1941,era ignorat cu un descurajant optimism.Ascultarea posturilor de radio aliate,era suficienta pentru a creia o putere narcotica chiar asupra oamenilor inteligenti.Toti judecau evenimentele internationale din 1943-1944 cu criteriile din 1917-1918.Nimeni nu vroia sa adânceasca problemele;pentru conducerea partidului liberal,totul se reducea la doborârea Germaniei,unicul obstacol in calea restaurarii Europei.

Statul român,decedat la 23 august 1944,a fost creatia generatiei idealiste de la 1848,al romantismului national si social al acelor oameni cari au avut o conceptie politica,o viziune clara a fazei noui de desvoltare a istoriei,dominati de mistica libertatii.Erau revolutionari in masura in care aveau viziunea anticipatoare,stiind sa descifreze in sbuciumul confuz al prezentului,contururile viitorului.Intre ei se gaseau oameni de o vasta intelegere a problemelor europene a caror indrazneata gândire ne uimeste azi . Un exemplu:N.Balcescu in 1848-49 urmarea formarea unei confederatii a tuturor popoarelor din cuprinsul imperiului habsburgic,idee pe care o va relua 50 de ani mai târziu,Aurel C.Popovici.Activitatea emigrantilor români dintre anii 1853 si 1857,asa cum reiese din memoriile prezentate guvernelor franceze si engleze,din scrisori,reda idealismul militant al acestei generatii.

La originile partidului liberal gasim pe Mihail Kogalniceanu,Nicolae Balcescu,Nicolae Golescu,Dumitrie si Ion Bratianu,Ion Ghica,Vasile Alexandri; ei aduceau,in atmosfera mucegaita a Principatelor,ideia libertatii al carui corolar politic era crearea unui Stat national.Mistica generatiei de la 1848 a format continutul spiritual al partidului liberal.De la 1866 si pâna la 1914,partidul a epuizat idealismul.Ideia libertatii a fost strangulata si mumificata,putând sa fie invocata,fara pericol,intr'un manifest electoral.Spiritul romantic revolutionar a cedat locul spiritului practic,credintele au fost inlocuite prin severa comptabilitate a bancilor si a diverselor intreprinderi,iar lungile guvernari au alterat chiar notiunile de baza ale oricarei actiuni politice.Generatia de la 1848 era elocventa nu datorita unei mestesugite deprinderi de a desvolta o tema;patetismul cuvintelor,ca si al actelor,venea dintr'un rezervoriu de credinta.Partidul,pe masura ce se organiza,guverna,se dedulcea placerii de a guverna,devenea artritic si retorica a luat locul elocventei.

In 1944,partidul liberal nu mai reprezenta decât o vasta asociatie de consilii de administratie.Nimeni nu mai putea cere unui asemenea partid o respiratie eroica,o patetica afirmare a unor idealuri care de mult fusesera reduse la simple teme de rasuflate manifeste electorale.

Imi revine in memorie acea invectiva a lui Charles Peguy:"La mystique républicaine était quand on mourrait pour la République;la politique républicaine c'est à présent qu'on en vit".

Mistica generatiei de la 1848 formase titlurile partidului liberal pentru a se instala la conducerea tarii;generatiile urmatoare au inlocuit mistica idealurilor prin mistica comptabilitatii.Cât timp ritmul vietii era normal,nimeni nu-si da seama de opera de delapidare a misticei,savârsita de invazia comptabilitatii in domeniul politic.In 1930,partidul liberal a capitulat;idealismul respira larg in opozitie,comptabilitatea prospera numai

la guvernare.In februarie 1938,partidul liberal ratifica si lichidarea unei democratii careia avusese grija sa-i anuleze continutul,reducând-o la o simpla forma.Ii era perfect indiferenta pastrarea democratiei formale daca interesele nu-i erau periclitate.

Pentru a intelege pasivitatea partidului liberal din 1944,va trebui sa avem in vedere si totala incapacitate a sefului:nepregatit,batrân,de o excesiv de modesta inteligenta,el era lipsit de un stat major capabil sa-i acopere scaderile printr'o lucida energie,prin calma acceptare a riscurilor unei eroice rezistente.Massa partidului?Fidelitatea ei fusese mentinuta,consolidata prin succesiunea unor lungi guvernari,prin siguranta ca si din opozitie partidul guverneaza,putând sa instaleze la guvern echipe care pot fi inlocuite când"vrea seful."

Intr'o functionare normala a unei democratii,cadrele asigura robusta afirmare a partidului prin captarea electorala a tarii in vederea cuceririi guvernului.

Cadrele electorale,insa,nu pot face fata unor conditii dramatice de lupta,ele nu au eroismul pe care il impune necesitatea de a salva patrimoniul spiritual al unei natiuni.Astfel se explica de ce partidul liberal a acceptat linia unei politici de minima resistenta,de ajustare docila la situatie, evitând cu o excesiva prudenta,tot ce ar fi putut sa provoace,sa oblige la acte de curaj civic.Când in rândurile celor tineri s'au manifestat unele foarte timide actiuni de resistenta,conducerea partidului a reactionat,impunând disciplina abdicarii.

De unde sa vina un suflu eroic?Ce idealism putea sa mobilizeze?Politica a consumat mistica generatiei de la 1848,iar comptabilitatea a lichidat politica.La 1944,partidul liberal era numai o firma care acoperea un neant politic,girat de un biet batrân.La 1944,partidul liberal ar fi avut nevoie de temperamentul profund revolutionar,de inteligenta,de spiritul conspirativ al unui Dumitrie Bratianu,nu de firea potolita,de lamentabila mediocritate amabila a lui Dinu Bratianu.

Politic,in tot timpul rasboiului,ca si in cursul negocierilor de la Cairo,si a mistificarii care a urmat,partidul liberal a fost la remorca lui Iuliu Maniu.

Palma de Mallorca,2 mai 1951 Pamfil S E I C A R U

Carti,reviste,publicatii

-La Nation Roumaine,Paris
-Orizonturi,Stuttgart-Nord
-Insir'te Margarite,Rio de Janeiro
-Patria,Munchen
-Românul,New York
-Solia,Cleveland
-Foaia Poporului,Cleveland
-Libertatea,Madrid
-Vestitorul,Linz
-Buletinul Eparhiei,Paris
-Ost Probleme,Bad Nauheim
-Caiete de dor,Paris
-Indreptar,Munchen
-Vatra,Roma
-Défense de l'Europe,Lausanne
-România,Buenos Aires
-Tribuna,Londra
-Tribuna,Toronto
-Catalogul Bibliotecii române din Freiburg.
-Geo Politik,Heidelberg,cu un articol intitulat"Der Angriff auf die menschliche Substanz Rumäniens"de Nicolae Alexandru.
-România,articol de Octavian Goga, pubticat in colectia"Neamul Românesc," editura "Patria",de D.Parau.
-Epigrame de N.Isverniceanu,Buenos Aires.
-Caiete de marturisire ortodoxa, Hamilton.

Români,sprijiniti CHEMAREA

Cititi si faceti cunoscuta CHEMAREA

DESTINUL TRAGIC SI SENTIMENTAL AL LUI MIHAI AL ROMANIEI

Un rege a plecat spre exil si dragoste.

Un rege de 26 de ani si-a parasit tronul pentru dragoste.Aceiasi curiozitate pasionata inconjoara pe Mihai al României si pe Ana,logodnica sa,ca altadata pe Eduard al Angliei si Wallis Simpson.
Nici dragostea,ca si tragedia politica,nu s'a jucat intr'un act.Destinul acestui rege don Juan,a fost marcata intotdeauna de figuri de femei.Il a fost crescut de femei.El a crescut in mijlocul povestirilor despre femei.El a fost alintat de nenumarate femei.El a tinut puterea sa regala,ajutat de femei.El este detronat de o femeie,si a trebuit ca Stalin insusi sa impinga pe Ana Pauker pe aceasta tabla de sah românească pentru a face pe Mihai sah mat.

O copilarie austera si o tinerete nefericita.

In cursul recentelor sale tribulatii,doua mari Doamne au fost vazute aproape tot timpul alaturi de Mihai.Aceste mândre figuri se gaseau alaturi de leaganul sau acum 25 de ani.Erau atunci tinere printese,dar deja triste:mama sa Elena printesa de Grecia,matusa sa ducesa de Spolete,astazi ducesa de Aosta.Amandoua sotiile unor barbati usuratici,amândoua parasite.Elena,totusi, il nascuse in 1921,exact 9 luni dupa noaptea sa de nunta cu printul Carol. Carol,luând-o de sotie, ascultase de tatal sau,batrânul rege Ferdinand,si ascultase,se vede,fara reticenta.Dar printul rapise o dansatoare,Zizi Lambrino.Deghizat in contrabandist,el trecuse cu ea frontiera pentru a merge sa se casatoreasca la Odesa.El avea un fiu(care,mai mare cu trei ani decât Mihai,isi urmeaza actualmente studiile la Paris).Regele Ferdinand stricase casatoria.
Abia casatorit,de data aceasta in regula,printul Crol cazu amorezat de o frumusete roscata,aceasta Magda Lupescu care ramâne femeie vietii sale.Trimis in 1925 la Londra,la inmormântarea reginei mame Alexandra a Angliei,la intoarcere,Carol se instaleaza cu Magda la Venetia.El renunta la tron,si astfel se face ca in 1927,la vârsta de 6 ani,Mihai,murind bunicul sau,a fost proclamat rege pentru prima data.Elena,regenta,era alaturi de tânarul rege, in timpul incoronarii.Dimineata,el plânsese mult.
-Ce insemneaza sa fiu rege?Mi se vor lua jucariile?
I-au fost lasate,dar el a continuat sa aiba o copilarie austera,intre aceste doua femei fara bucurii.Bunica,Maria,mama lui Carol,inspaimânta deasemeni pe copilul rege.Dupa o primavara inflorita,o vara luxurianta,si o toamna arzatoare inca,Maria suferea o iarna riguroasa.Ea ura pacatul pe care il cunostea bine.Fetitele nu erau admise la jocurile lui Mihai.Acest trio de principese era intarit prin Mis Saint-John,careia Mihai i datoreste cunostinta perfecta a limbii engleze si talentul sau de pianist.Un avion depuse pe Carol la Bucuresti intr'o dimineata de iulie a anului 1930.A doua zi el era proclamat rege si Elena pleca in exil.
Mihai nu avea inca 10 ani.El redeveni print mostenitor,mare voevod de Alba Iulia,câtiva ani mai târziu academician,senator si locotenent.In curând tatal sau il instala intr'un palat la sosea.El nu uitase pe mama sa si Elena, de la Florenta,il cere.Carol il trimise pentru câteva luni.Dar fosta regina a avut cuvinte prea tari la adresa Magdei Lupescu.Magda a aflat.Ea ceru regelui inapoierea lui Mihai.El reveni dar pastra frumoasei roscate o ura nici odata stinsa.Aceasta copilarie nenorocita imprima adolescentului un caracter inchis.El se pasiona pentru mecanica si lemnarie.El se ocupa deasemeni de piano,cu o fervoare particulara pentru Bach,Brahms,Mozart si Debussy.
Tatal sau nu dores deloc sa-l vada interesat de problemele politice.Mihai ramânea pentru el un eventual rival,acela ce raspundea când Carol ii dadea

un sfat,relativ la protocol:»Stiu,am fost rege inaintea ta».
Totusi,impetuosul monarh se nelinistea de a vedea pe fiul sau inchis in sine si inclinat,in ostilitatea sa pentru Magda,spre misoginism.A fost el la origina primilor lui succese? In curand Mihai incepu sa-si câstige reputatia sa de »tombeau de coeurs».I se punea in sarcina succesul de a fi fost in acelasi timp amantul a doua incântatoare surori,dansatoare la opera.I se atribuia faptul de a avea doua surori ca metrese.I se atribuiau deja,doua ca logodnice.Mihai avea intr'adevar doua verisoare dintre care era rugat sa aleaga pe viitoarea sa sotie.El nu stiu,se zice,sa decida care ii placea mai mult,afara de cazul ca nu-i placea niciuna.

Deodata a inceput rasboiul si,in 1940,Carol trebui sa fuga.Elena reveni, matusa de Aosta deasemeni.Mihai redeveni rege la 19 ani,mereu celibatar. Dar era conducatorul Antonescu care-pentru Hitler-domnea peste Români.Mihai se multumi sa domneasca peste irimile celor mai frumoase Românce.Mai mult ca totdeauna,masinile,pustile de vânatoare,caii de rasa,constituira fondul vietii sale,ca si cuceririle galante care trebuiau sa-l preocupe pâna in ziua....Pâna in ziua in care il facu cunostinta Irinei Malaxa.Aceasta era fiica unui industrias.Ea era bruna,ganditoare,cultivata,tandra si romantica. Mihai o invita adesea la castelul Peles din Sinaia,in munti,la 100 de kilometri de Bucuresti.El lua pe Irina la o vânatoare de lupi.El o conduse cu masina sa Alfa Romeo,cu viteza de 120 de kilometri la virajurile din munti. Ii cânta sonate nocturne...

Regii prefera roscatele.

Si pe urma,intr'o seara,el intâlni pe Dolly Chryssoleghos.Era in vara anului 1942,la o serbare de noapte,in gradinile palatului regal...Printr'o ironie a soartei,Dolly este roscata ca Magda.Roscata,alba,cu ochi mari verzi, de zeita greaca.Ea avea 20 de ani.Era in toata stralucirea ei.

-Cine este?intreaba Mihai.

-Este nevasta unui mare traficart.Ea s'a maritat la 16 ani.El era atunci functionar la telefoane et(cu voce joasa),comunist.El câstiga multi bani cu Germanii.El o bate.Ea are de amant pe un colonel de cavalerie.Ea...

-Numele ei?

-Dolly Chryssoleghos.

Putin dupa asta,ea se numea»Dodo» pentru rege,»Lulu» pentru popor,in amintirea Magdei Lupescu.Mihai o instaleaza la Parcul Filipescu.El vine acolo in fiecare zi.O pasiune de 5 ani incepe.Iata ceva ce nu avea nimic contrariant nici pentru ocupant,nici pentru Antonescu.Elena se alarma,dar fiul ei nu voi sa auda nimic.

In plua,nimeni nu banuia ca frumoasa roscata ar fi avut alte scopuri decât placerea si dragostea.Ori,intr'o noapte de februarie 1943,cineva bate la geamul lui Dolly.Cu gulerul ridicat,cu caciula pe ochi,un barbat asteapta.Ea il recunoaste imediat.

-Tu?Intra,tovarase.

-Am fost parasutat in seara aceasta.Trebuie sa ma ascunzi.

-Bine tovarase Bodnaras.

-Regele este nebun dupa tine?Bine.Fa-ti datoria.

Intr'o zi,Mihai insusi,primi pe un alt om al Moscovei,Patrascanu.

-A sosit momentul,spune el regelui.Dupa Stalingrad,soarta s'a schimbat. Maniu,Bratianu,merg cu noi.Vorbiti mamei M.Voastre.

Elena,asculta,aproba. Iata pe regina mama de acord cu favorita.Amândoua intarâta ambitia tanarului barbat. La 23 aug.»Dodo» spune regalului sau amant.-»Porneste Mihaita»

Regele il primeste pe Antonescu,face sa fie arestat.Germanii sunt inca acolo.Energia lui Mihai ii ia dir scurt,ii domina.Poporul român freamata de entusiasm pentru rege.Când soseste armata rosie,tara este deja intoarsa. România se alatura aliatilor. »Dodo» a câstigat.

-Nu s'a facut totul micuto,ii spune vechea sa amica Ana Pauker.

Ana Pauker,institutoare altadata,a cunoscut inchisorile românesti.In inchisoare s'a nascut fiica ei.Refugiati la Moscova,Ana a aprobat executarea barbatului ei,devenit trotzkist.Acum,cu favoarea rara a prieteniei lui Stalin si a secretarului partidului comunist român,iat-o revenita la Bucuresti. Animata de razbunare?Cine stie?Ea ii spune asa de maternel lui Dolly:

-Iubeste mult pe regele tau.Fa-te iubita de el...

Regina Elena se nelinisteste.Mihai resista noilor ocupanti.Vichinski se irita.»Dodo» incurajeaza reconcilierea. Iata un miniater comunist.Regele ii regaseste pe Patrascanu ca ministru de justitie,pe Bodnaras ca secretar de Stat,sef al politiei secrete.Maniu,sef national-taranist e arestat si judecat.Maniu era un sprijinitor al regelui.Regimentul de vânatori de garda e disolvat.Ajutorul american e refuzat,se doreste alianta cu Tito.Deasemeni ajutorarea lui Markos.Regina mama decide sa sfârseasca cu ceiace este,in ochii ei,»politica lui Dodo»

-Tu trebuie sa rupi cu aceasta femeie.Ea joaca pe cartea Rusilor,contra noastra.

-Ea mi-a jurat ca a rupt cu amicii ei comunisti,si eu o cred!raspunde Mihai.

-Aceasta creatura te pierde.Goneste-o.Casatoreste-te cu Margareta a Angliei,sau cu Charlotte,a Belgiei.Sovieticii nu vor mai indrazni nimic contra ta. Margareta este incântatoare,Charlotte deasemeni,frumoasa si fina ca mama sa, biata Astrid...

Regele nu vrea sa auda nimic.»Dodo» alearga indata.Mihai se lasa imbrobodit.Totusi,este nelinistit.Ana Pauker inlocuieste pe Tatarascu la externe. Ultimul sprijin cade.Elena are poate dreptate.Trebuie sa se intoarca spre Occident...sa se casatoreasca....

Pentru a-i forta mâna,Elena a luat avionul pentru Londra.Doua avioane de vânatoare rusesti o urmaresc si o forteaza sa aterizeze.E prea mult.Mihai declara ca vrea sa vina la Londra la casatoria Elisabetei.»Dodo» se târaste la picioarele lui.El nu cedeaza.Si,lucru straniu,nici presedintele comunist al consiliului,nici Ana Pauker ,nu se opun la aceasta calatorie.Spera ei ca Mihai nu va reveni?Sau au incredere in farmecul lui Dolly,dragostea ramasa ostateca?

Ana câstiga cursa logodnicelor

La Londra,Mihai locuieste la Claridge,alaturi de vara sa Thérèse d'Orleans Bragance.Se sopteste ca poate... Elena insista pentru a obtine mâna Margaretei,dar ea este,dupa Elisabeta mostenitoare eventuala a tronului.Mihai ar trebui sa renunte la al sau,spune dl Atlee.Si regele George nu doreste un mariaj cu un suveran ce se clatina.El vrea ca »Bud» dupa »Lisbet»,sa faca o casatorie din dragoste(ca el cu regina).El nu admite istoria »Dodo».

Elena face alte proiecte:fiicele Julianei a Olandei,fiicele contelui de Paris,princesele scandinave,dra Mountbatten,vara printului Philipes si a Elisabetei...Ori iata ca inainte de ceremonia nuptiala a acestora din urma,Mihai intâlneste pe vara sa,Anne-Charlotte de Bourbon-Parme,cu trei ani mai mica decât el.Si iata si de o parte si de alta,»le coup de foudre».

Ana nu este o femeie dificila.In 1939,la 16 ani,a fugit in avion in fata inaintarii nazistilor.Ea a deschis la New York un magasin de mode pentru a-si câstiga viata.Ea a facut campania in Italia ca infirmiera de ambulanta cu armata generalului Juin.Inainte de a implini 20 de ani ea avea crucea de razboiu.Ea este o descendenta a lui Louis Philipe.Mihai si-a fixat alegerea. Dar se va intoarce el in tara?El iubeste pe Ana,nu tronul. Dar el ar vrea sa faca din Ana o regina.In plus,nu-l cheama datoria?

Ana,consultata,ii acorda toata increderea.Ea nu se teme de revederea lui cu »Dodo».Aceasta incercare nu-i displace.Mihai nu este decis.El telefoneaza lui Carol,care ii spune:»Intoarce-te in tara si cere cel putin o pensiune.» Mihai consulta pe Churchill.:»Nu trebuie sa cedezi»exclama batranul.Si Bevin

aproba.

Mihai pleaca cu radioasa Ana, lânga Leopold al Belgiei si Princesa de Rety: inca un cuplu caruia dragostea poate sa-l coate tronul. Pe urma, Elena si Mihai iau trenul pentru Bucuresti. Ceiace s'a întâmplat acolo, in ultima intrevedere cu "Dodo", nimeni nu si-a luat libertatea s'o spuna, daca cineva a stiut-o. In fata lui, Mihai a gasit deasemeni pe Ana Pauker. Mihai n'a vazut-o. Ea s'a multumit sa trimita oamenii ei. La Sinaia telefonul suna la miezul noptii in ziua de 29 dec. Douasprezece ore mai târziu, in palatul inconjurat de trupe comuniste, Mihai semneaza abdicarea-pe care, odata in Elvetia, o declara ilegala. Cel care a primit-o a fost Bodnaras: parasutistul din 1943, venit sa invete pe metresa lui Mihai sa faca din el un adevarat rege. Si tot el este acela care ii da lui Mihai primul pasaport românesc cu stampila republicii populare, ca el sa poata porni spre exil si spre dragoste.

Nota.

Acest articol a fost reprodus in intregime din revista CAVALCADE, "le magasin français de classe internationale", Paris. Anul 1948, no. 93 din 15 ianuarie, paginele 4-5-6-7. Revista se gaseste la Biblioteca româna din Freiburg si la Biblioteca nationala din Paris. Revista are toate fotografiile amantelor regale. Regretam ca mijloacele nu ne-au permis sa reproducem cel putin pe a faimoasei Dodo. Desigur ca ar fi multe de spus asupra continutului acestui articol. Noi renuntam de a face vreun comentariu. Credem totusi ca acest articol cuprinde destule lucruri care sa indemne la meditare. Noi l-am publicat in acest scop, cu speranta ca in sânul emigratiei române se gasesc destui cu inclinatie spre acest sport.

I S C A R I O T I I

Se cunoaste opera asa de românească, de denuntari, pe care o desfasoara asa zisii resistenti, grupati in jurul celor doi participanti in mistificarea de la Cairo: C. Visoianu si Al. Creteanu. O intreaga retea de politie secreta, activa, bine platita, prezenta in toate centrele de importanta mondiala, exercita o atenta supraveghiere a Românilor aflati in pribegie. Orice manifestare, fie cât de timida, de neconformism, fata de versiunea si interpretarea oficiala a evenimentelor, este imediat sanctionata printr'un denunt adresat autoritatilor din tara in care nefericitul pribeag român a poposit.

Pâna la sfârsitul anului 1949, cei carora li se aplica sanctiunea, erau denuntati ca "fascisto-nazisti"; incepând din 1950, denuntatorii aflati in serviciul lui C. Visoianu si Creteanu (la care trebuie sa adaogam pe generalul de gimnastica suedeza, Petre Lazar, adjutant al fostului rege Mihai) au schimbat eticheta "fascisto-nazist", cu "comunist". Prima etichetare si-a pierdut eficacitatea datorita evenimentelor internationale. Preocupati ca denunturile lor sa aiba eficienta, au parasit o eticheta care a incetat sa mai provoace autoritatilor ingrijorari si au inlocuit-o prin aceia care pune imediat in miscare organele chemate sa identifice pe membrii coloanei a cincea. Acest procedeu expeditiv a dat rezultatele escomptate, si exilatii români au avut un plus de necazuri, fiind siliti sa-si dovedeasca nevinovatia. Bietii pribegi, in loc de ocrotirea solidaritatii românesti, afla napastuirea.

Se stia de existenta acestei bande organizate de defaimatori, agentii brelanului Visoianu-Creteanu-Lazar erau cunoscuti si indrazneala lor era pusa la adapost de situatia pe care o ocupau; denunturile lor ticaloase trebuiau sa intretina o atmosfera de teroare si sa transforme emigratia intr' turma necuvântatoare. Si pâna acum câteva zile, in fata nici unei instante

oficiale,nu s'a putut face dovada existentei acestei bande de denuntatori calomniosi.Intâmplarea a facut ca una din victime,sa fie obligata sa se apere in fata unei instante,spre a dovedi netemeinicia denuntului.

Printre cei denuntati ca agenti ai comunismului in Statele Unite,a fost si marele industrias N.Malaxa.Pentru autoritatile americane,care au verificat deghizarile paradoxale ale spionajului comunist,nu se putea o mai grava acuzatie;multumita insa unui inalt simt de justitie,se acorda celui acuzat, libertatea de a-si dovedi nevinovatia.Astfel ca industriasul N.Malaxa s'a prezentat in procesul de "audiere" pentru cercetarea "sejour-ului" in Statele Unite,intovarasit de doi avocati americani cari au cerut sa fie audiati denuntatorii.

Nici un moment autoritatile americane n'au inteles sa devina instrumentele unor posibili calomniatori,si luând ca baza buna credinta,convingerea bazata pe o irefutabila documentare a denuntatorilor,au gasit potrivit sa vina in instanta acuzatorii,ca sa fie confruntati cu acuzatul.Spre uluirea acuzatului,ca si a celor câtiva Români aflati in sala,si-au facut aparitia C.Visoianu si Al.Creteanu,vizibil jenati de a fi obligati sa iasa din umbra infamelor lor uneltiri.

In general,avocatii depun o emotionanta energie in apararea clientului,cu a carui cauza se identifica;avocatii americani sunt cei mai pasionati.Fara indoiala,inginerul N.Malaxa având suficiente mijloace banesti,si-a angajat avocati exceptionali,poate necesari sa serveasca o cauza mult mai importanta decât dreptul de "sejour" al unui Român pe nedrept acuzat.Si avocatii americani,folosind dreptul apararii,au pus unele intrebari indiscrete celor doi denuntatori,C.Visoianu si Al.Creteanu.In primul rând asupra mijloacelor lor de trai si asupra activitatii lor trecute.Senin,C.Visoianu a declarat ca poseda un cont in banca de 156.000 dolari,sau 48.290.000 franci francezi.Spre buimacitoarea lui surprindere,avocatii nu s'au multumit cu acest raspuns si l-au intrebat asupra provenientii acestor bani.C.Visoianu si-a amintit de raspunsul dat in fata Comisiei de ancheta in afacerea Skoda,de catre "gainarul" Boila si a repetat si el "nu ma declar".Pentru mentalitatea americana,orice suma de bani nu poate avea decât o origina avuabila,si refuzul de a lamuri provenienta unui depozit,descalifica.

Creteanu a fost nevoit sa marturiseasca foarte incurcat,ca are 400.000 dolari depozit in banca,adica 123.600.000 franci fr.,iar in ceiace priveste provenienta a boilizat raspunsul,refuzând "sa se declare".Intrebat asupra trecutului,a fost obligat sa recunoasca ca a fost secretar general si in timpul dictaturii lui Carol II-a,ca si in timpul dictaturii "fascisto-naziste" a maresalului Antonescu.Dar mimetismul lui politic are o gama mult mai bogata,putând fi invidiata si de cameleon:trimis ca ministru la Ankara de fascistul Antonescu,a continuat apararea intereselor românesti(comuniste) si dupa demisia rasunatoare a generalului Radescu,prestând serviciu sub Ana Pauker,pâna a fost rechemat.Era necesara o explicatie asupra acestor succesive adaptari,acestui mimetism politic,si candid,Creteanu a declarat ca in toate aceste imprejurari,a ocupat functii inalte numai pentru a veghea la...apararea democratiei.

Un avocat al apararii a facut ironica remarca:"rentabila apărare",gândindu-se la depozizul in banca de 40[illegible].000 dolari.Creteanu a rosit-este un betesug al acestui om sensibil,devine rosu usor-si,dându-si seama de consecintele politice ale acestei audiente ca denuntator,s'a napustit asupra dlui Gafencu,martor al inginerului Malaxa,impotriva caruia a prezentat un document menit sa compromita profilul democrat al fostului ministru de externe in timpul dictaturii regelui Carol II.Daca este adevarat ca dl Gafencu a fost ministru de externe intr'o epoca de dictaturi,nu mai putin adevarat este ca Creteanu a fost secretarul general al Dsale.Reteta lui Agamita Dandanache,eroul lui Caragiale,l-a inspirat pe Creteanu si,prevazator,si-a insusit un document cu care sa poata,la nevoie santaja pe fostul sau sef,numai ca autoritatile americane au fost impresionate de aceasta

lipsa de disciplina morala si intrebarea a cazut ca un bolovan pe capul lui Creteanu:"cum se face ca un document oficial si secret se gaseste in posesi unui fost functionar,in loc sa se afle in arhiva ministerului de externe?" Fostul secretar general a rosit si mai mult-fire sensibila,femenina,când i se pun intrebari indiscrete-dar nu a putut bâlbâi decât "am socotit ca era necesar pentru...apararea democratiei".Precum se vede,Democratia(cu D mare) justifica totul,acopera orice...Aceasta audiere a inlesnit Departamentului de Stat sa faca fise celor doi impostori.

Pentru noi Românii,problema se pune cu totul altfel:ce provenienta au acesti bani si de ce acesti doi indivizi s'au retransat in boilista formula "nu ma declar"?Daca provenienta acestor bani ar fi faimosul"fond"delapidat, puteau sa raspunda foarte simplu:sunt banii din fondul de propaganda depusedati pentru a acoperi"cheltuielile curente".De ce s'au temut sa faca o asemenea declaratie?Erau,poate,siguri,ca apararea detine documentarea necesara spre a dovedi ca minteau?Ce i-a silit sa recurga la denegarea raspunsului,cu toate ca-si dadeau seama de impresia penibila pe care o producea tacerea lor?Ce origina infamanta au acesti bani de n'au putut ingaima un raspuns menit sa salveze,cel putin formal,o pozitie decenta?

Pe neispravitul,eternul student C.Visoianu,il cunosc bine;in tot timpul razboiului facea strategia mustelor la cofetaria Nestor,ascultând admirativ peroratiile haimanalei balcanice Victor Eftimiu,care isi platea auditoriul (adica pe Visoianu)cu o cafea.Strâmtorarea baneasca il constrângea pe C.Visoianu sa accepte rolul umilitor de admirator al lui Eftimiu.Si,deodata,opt ani mai târziu,are in banca la New York un cont de 156.000 dolari.In tot acest timp,Visoianu nu a avut decât doua insarcinari:delegat in negocierile de la Cairo si trei luni ministru de externe in guvernul N.Radescu.Este adevarat ca Ministerul de Externe a avut totdeauna un fond la dispozitie-asa numitul fond secret-care in timpuri normale,sub N.Titulescu,atingea 50 milioane franci elvetieni anual,dar in timpul ocupatiei rusesti,cu prezenta comunistilor in guvern si cu spionajul acestora,o transmitere de suma asa de importanta-624.000 fr.elvetieni-nu se putea executa,deoarece platile se faceau prin Banca Nationala.Prin ce miracol a rasarit aceasta suma?De unde provin banii?De ce s'a simtit obligat C.Visoianu sa accepte riscurile desonorante ale tacerii?

Nu am putea face oare legatura intre felul cum au fost duse negocierile de la Cairo-exact cum dictau interesele Rusiei sovietice-si existenta acestui cont in banca,legatura de la cauza la efect?O temerara ipoteza?Dar tradarea tarii este evidenta,imbrâncirea României in prapastia capitularii fara conditii este un fapt pe care azi orice Român nu-l mai contesta,chiar daca nu are curajul sa strige:tradare.Actiunea tradarii implica faptasi,ori tradatorii nu pot fi altii decât:cei doi delegati,Barbu Stirbei si C.Visoianu, ministrul de la Ankara Creteanu si Gr.Niculescu-Buzesti,"sfatuitorul si amicul lui Iuliu Maniu"(Markham dixit).

Prezenta acestor conturi in banca,a caror provenienta C.Visoianu si Creteanu nu o pot marturisi,ne impune sa tragem o concluzie logica si sa strigam:argintii lui Iuda Iscariotul.

Acesti indivizi,de cinci ani otravesc atmosfera exilului;neosteniti multiplica ticalosiile,invrajbesc,impiedica orice actiune serioasa de mobilizare a opiniei publice mondiale,si,in loc sa denunte permanent,opera de exterminare a poporului român,denunta pe nefericitii pribegi.Si-au insusit un fond care avea o destinatie precisa,pentru a-l transforma din fond national, in fond de coruptie.Servesc mereu aceiasi cauza pe care au servit-o si in tratativele de la Cairo:continuitate in prestare de serviciu...

Procedeele acestor sarlatani sunt minciunile mânuite cu toata nerusinarea. Sunt constienti de mârsavele lor ispravi si in disperare utilizeaza toate mijloacele pentru a prelungi mistificarea.Intr'un ziar românesc din Statele Unite "Foaia poporului",gasesc strecurata aceasta versiune data de Creteanu (detinatorul fondului delapidat):"Cu ceva inainte de invazia rusească,oameni

cuminti ai României au depus in Elvetia un fond de propaganda nationala valorat la câteva zeci de mii de dolari.Când brutele muscalesti veneau sa ocupe tara,fondul acesta fu trecut pe numele unuia din ambasadorii cu mari averi imobile in România si deci cu cea mai mare garantie materiala"(15.VI. 1951).

"Oamenii cuminti",adica fascisto-nazistii maresal Antonescu si ministrul lui de externe Mihai Antonescu,au depus la Berna si Ankara pe numele ministrilor respectivi un fond de 16.000.000 franci elvetieni,adica patru milioane de dolari,nu câteva zeci de mii de dolari,cât a informat cel interesat,Al.Creteanu.Ce interes a avut sa diminuieze suma?Si ce interes a avut sa rosteasca aceasta sfruntata minciuna ca fondul a fost trecut"pe numele unuia dintre ambasadorii cu mari averi imobile in România si,deci,cu cea mai mare garantie materiala?"Creteanu avea ca proprietate imobiliara doar un apartament modest intr'un bloc.

Se poate insela buna credinta a Românilor americani,dar politic,opinia cetatenilor altui Stat este inoperanta;cei cari au cuvântul stiu despre ce este vorba,cunosc pe cei doi indivizi,au inceput sa faca legatura intre tragedia României(despre aceasta este vorba) si toate nemernicile lor uneltiri.Desvaluirile din procesul Malaxa nu fac decât sa precipite in constiinta noastra problema tradarilor.Toate minciunile,toate complicitatile mai mult sau mai putin auguste,nu pot inlatura raspunderile.

"Atuncea Iuda,care l-a vândut,vazând s'a osândit,caindu-se a intors cei treizeci de arginti arhiereilor si batrânilor,zicând:Pacatuit-am vânzând sânge nevinovat...Si aruncând argintii in templu s'a dus de acolo si mergând s'a spânzurat".(Evanghelistul Matei).

România a fost vânduta si argintii incep sa apara.Iuda Iscariotul s'a cait amar si ingrozit de sângele nevinovat care sfintise crucea de pe Golgota,s'a spânzurat.Iscariotii tradarii de la Cairo nu se vor cai niciodata,ei nu se vor spânzura;ei asteapta,sub apriga logica a justitiei imanente, ca tara vânduta sa-i judece si sa-i spânzure...

Palma de Mallorca,20 august 1951 Pamfil S E I C A R U

STIRI,FAPTE,COMENTARII

O contributie pretioasa:ROUMANIE 1951.J'ARRIVE DE BUCAREST.

Dl I.P.Lorkowitz este un Zionist care a iesit din România la inceputul anului 1951.Sub titlul de mai sus, Dsa publica in "Cahiers roumains" cea mai substantiala documentare asupra starilor din tara.Aceasta pretioasa contributie obiectiva este redata fara emfaza,cu multa grija de a spune adevarul.Un observator inteligent care stie sa puna in lumina mecanismul unui sistem social-politic si fioroasele lui urmari.Putem spune, fara exagerare,ca este prima documentare serioasa care s'a publicat.Dl Lorkowitz nu cauta sa se valorifice, sa-si profileze gesturi eroice dealungul paginilor,preocuparea continu sustinuta este sa observe si sa inteleaga.Exact ce se cere unui document;a stiut,insa,sa lase sa se vada in notele dsale un suflu de adânca intelegere umana.Este o lucrare pe care am dori-o publicata intr'o carte de propaganda.

Spicuim din inteligenta si bogata documentare:"In sept.1947,Kremlinul a luat dispozitiuni sa faca un plebiscit in Dobrogea si sa determine populatia sa ceara alipirea acestei provincii la U.R.S.S. In orasul Tulcea operatiile plebiscitului au fost conduse personal de ministrul de interne.Rezultatul acestei consultari a fost un desastru pentru ingâmfarea sovietica.Chiar Lipovenii, acesti pescari de origina rusa,n'au

voit sa voteze pentru Soviete.Ca pedeapsa,sase mii de pescari au fost transferati in regiunea de balti din Sudul Basarabiei.S'a renuntat la plebiscit si s'a decis sa se construiasca canalul Dunare-Marea Neagra.Când canalul va fi gata,Dobrogea va fi anexata la U.R.S.S.".

"In cursul anului 1950,schimburile de populatie s'au facut in România asa fel,incât nimeni nu stie adesea cine a fost ridicat si unde a fost transportat.Dar se vede,de la o zi la alta,la Bucuresti si in provincie,chipuri cu aer strain.In masura in care se vad mai putini soldati rusi,se constata mai mult prezenta civililor rusi.Este greu ca acestia sa fie camuflati,deoarece,daca in timpul zilei nu se observa,se vad seara când reintra complet beti acasa."

Reiese clar o perfida politica de desfigurare etnica a tarii.

"Pâna la plecarea mea din Bucuresti transferarea populatiei se facea"liber" adica prin plecarea de buna voie a tuturor acelora cari se vedeau amenintati sa fie transferati oficial,deoarece,ca participant la un transport oficial,nu se stia niciodata unde se poate ajunge in timp ce plecând de buna voie,se poate lua un drum care sa duca in alta parte decât intr'un oras dotat cu un primar comunist,cu militieni si cu o politie teritoriala.Se poate,de exemplu,ajunge in munti,acolo unde s'au refugiat si aceia cari n'au crezut cu putinta ca lupii sa devina miei,acei cari n'au urmat sfaturile marilor democratii de a colabora cu "glorioasele armate liberatoare"

Din nefericire,n'au fost numai "marile democratii" care au sfatuit pe Românî sa colaboreze cu "glorioasele armate liberatoare",ci au fost si papagalii democratiei românesti,sefii partidelor "istorice"

"Chestiunea fostelor bunuri inamice, reglementate la Postdam de catre "cei trei Mari",a insemnat de fapt cedarea României Rusiei sovietice.Comisia aliata de control n'a avut nici o consecinta;se poate spune ca nu a functionat.Occidentalii au recunoscut in aceasta parte a lumii ca singurii invingatori erau Rusii.Acestia,la rândul lor le venea greu sa creada ca totul va merge asa de usor si luau masuri de precautie care s'au dovedit inutile. Societatile mixte creiate in acest scop-Sovromurile-i-au incurcat mai degraba.România a fost deci exploatata ca orice provincie sovietica, dar o provincie lipsita de toate drepturile.Incorporarea la U.R.S.S. nu ar deveni o realitate politica decât mai târziu,Rusii fiind mai putin grabiti decât conducatorii comunisti români,cari ar face tot ce ar putea,spre a convinge pe stapânii lor ca poporul român nu are decât o dorinta:sa se incorporeze la Uniunea sovietica.Aceasta onoare nu le este acordata atâta timp cât nu ofera U.R.S.S.-ului un alt beneficiu decât acel al resurselor economice ale tarii,de care Sovietele profita,azi, fara limita si fara nici un control. Daca mâine,vreo conjectura favorabila ofera un element util propagandei comuniste,chestiunea poate sa atraga altfel atentia stapânilor actuali.Acest mâine politic nu este complet ignorat de Rusi,cari antreneaza,intre timp,massele in vederea unui plebiscit.Ei prepara,din când in când,si in toate chipurile,opinia publica internationala si nici nu pierd din vedere eventualitatea unui razboiu:ei deporteaza populatia,interneaza in U.R.S.S oamenii politici români arestati si condamnati in cursul primilor trei ani(in afara de Iuliu Maniu care continua sa indure martirajul in penetinciarul din Galati),instruiesc unitatile armatei române departe de caminurile lor,undeva in Rusia,ei fortifica orasele si fac vânatoarea partizanilor."

"Drumurile principale care duc inspr munti sunt baricadate.Drumurile laterale,mai putin sigure,nu sunt prea frecventate de ocupanti.Orice partizan capturat,pretuieste tot atât cât o victorie in Coreea.Asaltul unui vârf de munte este preparat ca si o ofensiva contra unei divizii.Ei vor sa slabeasca resistenta celor cari ar putea mâine sa le cada in spate".

Si intre timp,"Marile Democratii trimit,in loc de ajutoare acestor resistenti,emisiuni radiofonice prin Free Europe ...

Dl I.P.Lorkowitz,evreu zionist, a redat cel mai exact si mai sumbru tablou al României din 1951.Emotio-

onanta forma de despartire de fosta lui Patrie.Eleganta gestului merita sa fie subliniata.

Caiete de marturisire ortodoxa

Parohia din Hamilton-Canada,scoate lunar »Caiete de marturisire ortodoxa» in care putem urmari viata Românilor asezati in Canada.Parintele C.Preda,ajutat de Nicolae Zelea si Const.Munteanu,mentin aprinsa candela credintei românesti.Citesti cu emotie paginile in care ni se reda imaginea unei vieti românesti care se infiripa peste ocean.Exista si o »Casa româna» in care se tin sezatori artistice cu cântece,teatru si jocuri.Presedintele consiliului parohial,dl Petre Seghesan,este un Român de inima si un vrednic organizator.

P.S.

P O M P A C U F L I T

23 august la Bucuresti

Ziarele straine ne-au sdus la cunostinta ca anul acesta,la Bucuresti,serbarile »eliberarii» de sub jugul nazist au fost prezidate de maresalul Vorosilov.

Din informatiile pe care a binevoit sa ni le comunice un pretuit confrate care are legaturi cu resistenta din muntii Carpati(e vorba de dl René Theo) Vorosilov a fost asistat de tovarasul general Susaikov.

Seara-cum locuiau in acelasi hotel-stralucitii oaspeti,au ramas la un ceai sa mai gavareasca.

-Ce zici tovarase,ti-a placut? a intrebat maresalul.

-Splendid tovarase general.Totusi, ...impresia mea este ca aceasta aniversare a fost sarbatorita cu mai mult fast acum sase ani...Erau de fata atunci,regele,Buzesti,Visoianu,Augustin Popa,Petre Lazar,Puiu Petrescu,Visan, Ring,seful de generatie Comaniciu,René Theo,Ghilezan,Boila,...."

Susaikov a ramas o clipa pe gânduri apoi a adaogat:»Sunt totusi convins ca fostii nostri tovarasi au sarbatorit aceasta aniversare cum se cuvine,la Paris si Washington...."

Leon Tolstoi si pacea

In toamna anului 1907,s'a tinut la Budapesta o conferinta interparlamentara a pacii.Comitetul organizator maghiar a tinut ca sa invite diferite personalitati,printre care si pe vestitul scriitor rus:contele Leon Tolstoi.

Iata raspunsul marelui romancier : -Un congres al pacii,nu poate avea absolut nici o valoare,când in sedinte apostolii ei rostesc cuvântari frumoase in folosul pacii,iar la ei acasa asupresc popoarele.

Doamna Magos

In colonia româna din Paris se discuta cu aprindere un caz ce iese din comun.O doamna-pre nume Magos-dupa ce a facut-o vreme indelungata pe resistenta la Paris,a plecat la recentul congres de la Berlin,unde, spunea ea,i-a dat intâlnire o ruda ce venea la congres cu tovarasii de la Bucuresti.Si dna Magos a disparut.

Aceasta,nu ar fi mare lucru,daca respectiva doamna nu ar fi reusit cât a stat la Paris sa câstige increderea cercurilor nat-tar.in asa masura ca fusese gazduita in casa sotilor Boila si fusese amanta unui reprezentant al Zissu-lui comitet.

Sotii Boila nu-i ascundeau nimic, asa ca respectiva a plecat cu o recolta bogata.

Foarte multi Români sunt furiosi, deoarece avertizasera pe sotii Boila ca dna Magos e suspecta,dar respectivii sefi ai resistentei nu gasisera altceva mai bun de facut,decât sa avertizeze pe dna Magos de banuielile ce planau asupra ei,precum si de numele celor care o suspectau.

Dna Magos reusise sa câstige increderea deoarece vorbea ungureste cu Romita Boila si-i lauda talentul de orator si jurnalist.Pe dna Boila o flata laudându-i vocea.

23 AUGUST, ZIUA LUI IUDA

Ne roade desnadejdea. O simti cum agatata de ganduri scormone turbata in maruntaiele sufletului, sfasiind crampeele de dor, frânturile deslanate ale unor nadejdi sugrumate si stingând pâna si picul de licar omenesc ingropat in plumbul unor inimi inghetate de atâta nenoroc.

S'au prabusit in noi nesfârsite altare de frumos, incât nu ne mai putem regasi decât sub trista viziune de bulgari de pamânt românesc uscati de nemilosul soare al exilului, pe margines de mocirla a existentei. Ramuri smulse de câinosul pumn al tradarii si svârlit departe de stejarul unei patrii ce geme, ce scrâsneste, sub lovitura de topor al urgiei vrajmasului.

Si daca câteodata plânsul mai poate sa se sbata in noi, e pentru ca apare pe ecranul murdar al zilelor de astazi, filmul luminos al vietii de odinioara si in rostogolirea colorata a imaginilor fara de inceputuri si fara de sfârsit, sufletele nostre chinuite incearca a imbratisa fie un colt de cer albastru spre care tind ciocârliile holdelor noastre de grâu, fie câte un sat pierdut dealungul unui brâu de salcii plângatoare.

Câteodata chemarea dorurilor este atât de profunda incât respiratia padurilor de acasa iti patrunde aevea sufletul, ca o pulverizare de roua pe rana provocata de o arsura. Atunci timpul se deapana ca un fuior de blanda si alba bunica si totul straluceste in tine. Calmul te prinde si pacea te leagana ca o plutire de vultur pe cerul Bucegilor lasati in urma.

E clipa când firea-ti intreaga apropie cu sfânta duiosie clipocitul isvoarelor, discreta infiorare a talangilor, palida tânguire a clopotelor de vecernie, lasând drum liber lacrimilor in ingânarea stinsa a unui crâmpeiu de cântec batrânesc.

Ramâi asa pâna când vraja se destrama si tu sarman pribeag tresari cu sufletul mai bolnav ca oricând. Un val de ura iti arde sângele când peste pacea dinainte se rostogoleste fierbinte imensul urlet al suferintei celor ramasi acasa sa soarba pâna la ultima picatura, paharul cu venin al tradarii Iudei. In clipele acelea, nu stii ce urasti mai profund: puhoiul murdar al hoardelor ce arde sufletele alor nostri, murdarindu-ne cu prezenta lor pamântul, sau scursura murdara a tradatorilor ce le-au deschis larg portile patriei in acea ingrozitoare a Iudei.

23 august 1944. Zi in care a zamislit samânta blestematei Iude in timp ce dealungul frontului, un neam intreg se ingropase in pamântul sfânt al Basarabiei si Moldovei, cu acea dârzenie a sufletelor neintinate de nici o lasitate si decis sa opreasca odata in plus tavalugul puhoiului asiatic.

Se ridicase un neam intreg cu tot ce avea el mai sfânt, spre a darui generatiilor viitoare, o epopee de mândrie a jertfei si de neinfrânt eroism. Se pregatea cronicarilor noul Marasesti al unui rasboiu mai sfânt ca niciodata. Pentru ca lupta se angajase un acelasi si pentru acelasi pamânt, pentru care Stefan si arcasii lui dadusera românismului si crestinismului o valoare talmacita doar de umbra crucilor de pe morminte. Indemnul de a se bate si a invinge, din pamântul acela tasnea. Era freamatul unui intreg destin de vita romaneasca si in infratirea aceluiasi taran de totdeauna cu pamântul mama, insusi nenorocul isi pierdea incruntarea.

De luni de zile atacurile stepei se spargeau in varful baionetelor românesti, asa intelegea Românul sa-si apere mosia stramoseasca. Si lupta ar fi continuat pâna când ar fi inteles Occidentul ca neamul românesc nu-i neam de slugi si s'ar fi vazut obligat de propriul lui interes sa se incline in fata dreptatii pentru care Românii acceptasera sa moara pâna la unul.

Dar Iuda pândea din umbra palatelor. Pânza tradarii tesuta dealungul anilor de viforos rasboiu, ne infasura pe nesimtite neamul intreg.

Sângerau flacaii nostri si mureau cu fetele sarutate de caldura pamântului lor. In ochi li se stingeau luminile vietii cu acea duioasa resemnare de

brav ce intelege sa-si plateasca datoria fata de glia datatoare de pâine amara lui si alor lui, in timp ce Iuda aluneca serpeste peste mormintele proaspete sa deschida porti dusmanului in zidul viu de trupuri românesti.

Iudele umflate de huzur, necunoscând din sufletul Românului nimic altceva decât curata lui incredere, au isbit de moarte. Timp de trei ani tradatorii le cântarise cadavrele din umbra si din culisele de bordel al Ministerului de Externe si le prostituiau jertfele.

Un neam intreg se daruia patriei pentru a salva de la pieire crunta, pe fratii lor Basarabeni si Bucovineni, in timp ce Iuda la adapost strângea informatii spre a putea da dusmanului posibilitatea de a isbi mai crunt, mai eficace. Miscarile trupelor românesti, numarul lor, armamentul de care dispuneau, luau drumul Moscovei. Nu se cunoaste in istorie un act mai murdar, mai sângeros si cu rezultate mai distrugatoare pentru un intreg popor, decât tradarea poporului român in murdara zi de 23 august 1944.

Când soldatii sfâsiau din trupul lor spre a asigura copiilor dreptul la viata libera, când batrânii rupeau de la gura pâinea de care aveau nevoie cei ce sângerau pe câmpul de bataie, când natiunea intreaga se incorda spre a da efortului de rasboiu armamentul de care avea nevoie, Iudele ascuteau intre Flora si Continental, cutitul destinat isbirii in spate.

Mobilizati pe loc-dupa ce mobilizasera tot putregaiul relatiunilor spre a scapa datoriei de onoare-scutiti de orice privatiuni si emotii, insasi bombardarea Bucurestiului si Ploestilor le priveau de la Snagov cu blazata curiozitate de straini si nu aveau alta preocupare in afara plimbarilor in strainatate, decât aceia de a aduna informatii pentru dusmanii neamului lor. Pentru ca oricât ar intinde mistificarea, nu pot ascunde faptul ca stiau ca informatiile ajungeau in mâinile lui Stalin.

Tradarea dirijata de Niculescu-Buzesti câstiga Palatul, se intindea desgustatoare plaga de sifilis moral prin casele acelora ce nu aveau nimic comun cu tara. Porniti pe drumurile Iudei ce oare putea sa-i mai opreasca când intre ei si neamul românesc statea-piatra de neclintit-sângele mostenit fanarului si stralucirea argintilor tradarii? Inversatii instinctului moral nu puteau fi decât si apologetii tradarii. In mica lor lume tradarea devenise un joc de inteligenta, un sport diplomatic ce nu putea sa se soldeze decât numai cu beneficii personale. Cu o liniste de sadici in fata cadavrlui victimei, Iudele neamului nostru trageau polite de recunostinta Moscovei, impingand tradarea pâna dincolo de crima, cu o insensibilitate ce dadea o aureola de sfânt chiar lui Iuda Iscarioteanul.

In noaptea de 23 aug. când se implinea tradarea, inima neamului batea mai dârza ca oricând sa-si apere saracia vetrelor. Bâlbâiala de la posturile de radio românesti dadea in acele momente de gravitate arareori întâlnita in istoria unui popor, adevarata nota a tradarii. Vorbea Mihai I regele Românilor. Pe câmpul de bataie nue exista posturi de radio. Acolo vorbeste numai moartea caci daca s'ar fi facut auzita in linia 1-a de lupta bolboroseala stropsita in pâlniile difuzorului, taranii aceia imbracati soldateste, ar fi descifrat in stâlcirea, in mutilarea graiului românesc, insasi glasul tradarii.

Ordinul de depunerea armelor venea insa din alte guri, de data aceasta românesteEra ofiterii si subofiterii ce purtasera greul rasboiului cot la cot cu soldatii si pentru care cuvântul regal era chezasie de adevar. Acestia n'au banuit o clipa tradarea si minciuna acelui "armistitiu semnat" de Occident si de care se servisera Iudele. Un inceput de indoiala de ar fi existat si ordinul nu ar fi fost executat mai inainte ca Statele Unite si Anglia sa fi ratificat existenta acordului de armistitiu semnat. Dealtfel, acolo unde indoiala rodea, unitatile au refuzat sa depuna armele si au continuat o lupta in retragere, pâna când ultimul soldat imbracat taraneste, putea sa fuga departe de puhoiul lui Stalin.

Pentru poporul român, in ziua de 23 aug. avea sa inceteze libertatea. Cei mai buni dintre fii tarii plateau tot primii, cu libertatea lor, increderea nemarginita in "domnii" tarii. Cu bratele goale, increzatori dar tristi, cu fe-

tele supte de foamea dorului de casa,de oboseala zilelor si noptilor de transee,cu groaza infipta in suflet pentru zilele ce aveau sa vina,au fost macelariti ca la abatoare de asasinii rosii.Cei care ramâneau din masacru, luau cu sutele de mii drumurile fara intoarceri ale Siberiei.In halucinantul lor mars se detaseaza azi rasplata ce i se cuvenia Iudei.Prin tara se intindea focul si crima.Femei batjocorite,copile violate si asasinate,case incendiate,iar in Bucurestiul lui Iuda,tradatorii primeau argintii vânzarii neamului.Buzesti,Visoianu,Ghilezan,carora rasboiul le rotunjise doar burtile si pungile,deveneau ministri ai inamicului ocupant.Emisiuni de monede de aur,comisii,confiscari de bunuri pentru legitimarea posturilor de comisari spre care se inghesuiau batalioanele de invârtiti din timpul rasboiului. Desgustatoare armonie intre lacustele lui Stalin si paduchii tradarii.Tot ce timp de trei ani si doua luni se balacise in hasnaua obiectiilor de constiinta,deveneu eroi.O presa croita pe talia nouei lumi a Iudei,sfintea in psalmii desmatului fara margini,tradarea.Curgea puroiul de acoperea cu putoarea degajata,imputita prezenta a »eliberatorilor».Se juca cazaceasca cu orchestratia cinismului pe trupul mutilat al neamului.In ziua de 12 sept. tradarea se perfecta:Iudele isi trimeteau emisari sa cimenteze capitularea. Tara fusese eliberata de toate rezervele .

Histeria batea culmile nerusinarii.Eroii de la 23 aug.se bateau cu pumnii in piept.Arestarea maresalului erou Ion Antonescu creia intre Boul Apis al Palatului si dezertorul Bodnarastainica si indistructibila legatura a complicitatii.Pentru prima oara dezertarea la inamic si tradarea de neam rasturna adevaratele valori,le desmintea,le acuza.

Boul Apis,devenit din Mihai I,Malai I,o simpla cuvertura a bandelor comuniste ale lui Stalin,impingea prostia pâna la prostituire,lasându-se decorat cu cel mai mare ordin de vitejie al U.R.S.S.-ului.Si o merita pe deplin.Devenit instrumentul tradarii,realizase singur,mai mult decât nu realizasera Rusii in trei ani si doua luni de rasboiu.Si pentru ca pretuirea lui merita o atentie afectiva speciala din partea »eliberatorului» Stalin,copilul minune al Cretenilor si Visoenilor Buzescului,primea in dar un avion de la calaul poporului român.

Când a auzit motorul sfârâind,fostul rege a inteles cât de regeste fusese platit pentru descultii sclavi pe cari ii vânduse Moscovei.

In ziua de 20 oct.1949,in coloanele Chemarii,aparea prima si ultima scrisoare deschisa fostului rege.De atunci chiar pâna si puterea lui de intelegere,atât de modesta cât poate fi si tot trebuia sa-i deschida ochii asupra greselilor comise din prostie.Pozitia alaturi de inspirptorii tradarii cât si mentinerea pe aceasta pozitie,explica ca tradarea in momentul consumarii ei,nu era necunoscuta.Deaceia darâmam astazi ultimul bastion al imposturii. Ne-a tradat neamul,ni l-a batjocorit.A scuipat pe mormintele soldatilor carora le ordonase sa moara.Si când stors de calaii in mâna carora isi aruncase poporul,a semnat las abdicarea,isi semna insusi propria condamnare.Sa ramâna deci unde este,pâna când neamul scuturat de lanturile Moscovei ii va cere sa se intoarca spre a da socoteala de crima de inalta tradare.E primul soldat al tarii dupa constitutie si daca pentru un oarecare Mihai soldat prost,in timp de rasboiu si taran prost in timp de pace,nu exista decât plotonul de executie pentru actele de tradare,pentru el,primul soldat al tarii, nu pot exista circumstante atenuante.

23 aug.blestemata zi a Iudei.Sufletele tradatorilor poporului nostru,nu au fost prinse in clestele remuscarii spre a se spânzura pentru ca argintii tradarii le ardea mâinile.Ei au depasit in pacat pe Iscarioteanul.Se vor plimba prin lume cu fondurile furate si când Dumnezeu se va invrednici sa indeparteze cununa martirajului de pe sfânta frunte a neamului nostru,dreptatea se va face.

Tradatorii din afara Tarii si calaii din interiorul ei,vor lua-cu sau fara voia lor-acelas drum al nesfârsitukui,deschis de primul Iuda.

Si miile de ani se vor scurge peste generatii si generatii de Români si se va inscrie exemplul sângeros al unor tradatori ce si-au ispasit pacatul.
Sub cerul jos al zilelor de sânge si de lacrimi ce apasa sufletele celor de acasa,noi lasam instrainatilor de neam,nebunilor si cersetorilor dreptul de a urla pâna la betia ragusirii :Traiasca regele Mihai I.

Alexandru C R I S T E S C U

A I M I N T I T D O M N U L E T R I F A

Congresul bisericesc a ales de curând in scaunul episcopal al Românilor din America,pe dl Viorel Trifa.Eu nu sunt complet edificat care va fi calitatea susnumitului domn,deoarece ziarul »Solia»,oficiosul episcopiei,in numarul sau din 15 iulie 1951,il numeste cand episcop,când vicar.Din slabele mele cunostinte in acest domeniu,stiu ca vicar insemneaza loctiitor,si susnumitul ziar nu ne lamureste al cui loctiitor va fi dl Trifa.Dar aceasta este o chestie ce ma depaseste si nu tin sa ma amestec in chestii teologhicesti,pentru a nu fi pus la rezon de cei cunoscatori in materie,cum s'a întâmplat recent cu distinsul meu confrate,dl René Theo.
Ma voiu ocupa insa de persoana dlui Viorel Trifa,lucru ce nu cere cunostinte teologice,si astfel,sper,nu-mi voiu atrage fulgerele justificate ale domnului Racoveanu de la Indreptar.
Indata dupa comunicarea rezultatului,fericitul ales tine un discurs.Dupa arieratele mele conceptii,discursul unui nou episcop trebuie sa fie de o inaltime rar intâlnita,sa contina numai si numai adevaruri,si acestea spuse cu o demnitate ce trebuieste sa desemneze pe viitorul pastor de suflete.
Ori discursul noului episcop sau vicar,este deadreptul uluitor.Dsa se bâlbâie,minte cu nerusinare si isi cere iertare cu o lipsa de demnitate revoltatoare.Domnul Trifa afirma ca a fost nationalist ,dar aceasta,la vârsta de 20 de ani si ca de 12 ani decând e plecat din tara,nu a mai facut politica.Se impun doua remarce:Dl Viorel Trifa recunoaste ca a savârsit pacatul de a fi fost nationalist,dar invoaca scuza varstei.In tinerete multi oameni fac prostii,pare a spune noul vicar,dar când imbatraneste,ii vine omului mintea la cap.Si eu care credeam ca a fi nationalist nu e un pacat chiar la varsta de 80 de ani! Dupa câte mi-amintesc din bruma de invatatura pe care am adunat-o in cap,se pare ca celebre figuri bisericesti ca Mitropolitul Andrei Saguna,de venerabili preoti ce au tinut in Ardeal aprinsa faclia iubirii de Patrie,au fost toti nationalisti! Se poate insa sa ma insel,si pentru a-mi completa lacunele voiu cauta sa citesc in viitor ziarul Solia,pentru a citi si viitoarele discursuri ale vicarului si ale inaltelor figuri bisericesti din America,ca Par.Truta si altii.
A doua remarca este ca dl Viorel Trifa face o afirmatie categorica:a fost nationalist »la 20 de ani» .Nu spune »in tinerete»,sau »mai demult»,pentru a lasa un joc de apreciere.Deci daca noi vom dovedi ca dsa a fost nationalist si la 21 de ani,vom dovedi pur si simplu ca e mincinos.Caci atunci când un episcop face o afirmatie,ea trebuie sa fie litera de evanghelie.
Pe pagina 1-a a Soliei din 15 iulie,gasim un curriculum vitae al noului episcop,cu o bogatie de date impresionante.Din acest curriculum vitae,aflam ca prea fericitul ales e nascut in 1914.In anul 1941,când in tara noastra s'au petrecut anumite evenimente cunoscute sub denumirea de rebeliunea din ianuarie 1941,dl Trifa era presedinte al studentimii române.Si in aceasta calitate a lansat manifeste in care Anglo-2mericanii erau calificati clar: iudeo masonizati.Si tot cu aceasta ocazie,vicarul Preotului Truta a scos studentimea in strada.Ce a facut studentimea sub conducerea dlui Trifa e cunoscut si nu credem ca e cazul sa insistam.E suficient sa spunem ca presedintele a parasit tara,deoarece tribunalele il condamnasera la munca silnica pe viata.
Dar sa revenim la chestia cu masoneria.Eu nu voiu veni cu nici un fel de apreciere asupra masoneriei deoarece am idei foarte vagi si nu-mi pot permi-

te sa discut o chestiune pe care nu o cunosc bine.Si nici nu voiu condamna pe dl Viorel Trifa pentru calificarea de iudeo-masoni a Anglo-Americanilor. Astazi ne batem toti cu pumnul in piept invocând democratia si intr'un regim democratic fiecare este liber sa spuna tot ce gandeste despre Anglo-Americani chiar când-cum e cazul acuma-salvarea din ghiarele Rusilor numai de la ei ne poate veni.

Dar daca eu nu am decât idei vagi asupra masoneriei,cred ca noul vicar e doctor in aceasta chestiune.Altfel nu s'ar putea explica condamnarea pe care dsa o arunca in ianuarie 1941.Spun,o condamna,intrucât condamnarea despre care am vorbit e evidenta,calificarea din tractele imprimate de dl Trifa având un sens pejorativ categoric.Revin:dl Trifa avea libertatea s'o spuna si s'o scrie,daca acestea erau convingerile dsale.Dupa cum e liber sasi revizuiasca parerile.Numai boul nu evoluiaza, a spus cu cinism,un om politic român.Se pare deci,ca vicarul din America a evoluat.Socot totusi-cu toata libertatea pe care o are orice democrat de a evolua dupa pofta inimii-ca ar exista oarecare restrictiuni atunci când e vorba de un pastor de suflete.Schimbarea de 180 de grade e permisa,cred eu,numai politicienilor verosi,oamenilor fara scrupule care au adus tara românească acolo unde se gaseste ea astazi.Nu pot insa concepe -s'ar putea sa ma insel-ca un om ce a fost ales episcop sa aiba permisiunea de a face piruiete din acestea ametitoare.Caci iata,omul care condamna masoneria in 1941,astazi o aproba.Trag aceasta concluzie din faptul ca alegerea dlui Trifa a avut loc intr'un templu masonic.Spun unii ca masoneria ar fi o inatitutie anticrestina,dar aceasta e treaba parintelui Truta si a celorlalti cari au gasit de cuviinta sa faca alegerea intr'un asemenea templu.E foarte posibil ca eu sa fiu gresit informat ca masoneria ar fi anticrestina,dupa cum e posibil ca biserica româna ortodoxa din America sa se fi modernizat.Exemple de modernizare ne-a mai dat dl Truta-darea dreptului de vot la femei in chestiunile bisericesti, desi canoanele-invechite desigur-nu permit acest lucru,procedarea la alegerea de episcop dupa o masa copioasa,stropita generos cu licori bachice pentru a adormi constiintele,etc.-si nu ne mira deci inscaunarea in scaunul episcopal,efectuata intr'un templu masonic.Ce ne mira insa,e rapida modernizare si evoluare a dlui Viorel Trifa.Personal ma indoiesc ca susnumitul domn ar avea calitatile ce se cer unui episcop când a facut piruiete de 180 de grade,când adora ce a condamnat si condamna ce a adorat.

Ceiace e mai grav e ca dl Trifa a ascuns congresului participarea la rebeliune,a ascuns ca a fost condamnat la munca silnica pe viata.E foarte posibil ca noul episcop sa fi fost condamnat pe nedrept,e posibil ca hotararea tribunalului sa fi fost influentata sau chiar ordonata asa cum se obisnuia pe la noi,dupa cum e posibil ca insusi actul cunoscut astazi sub numele pejorativ de rebeliune,sa capete intr'un viitor mai apropiat alta calificare. Nu participarea la rebeliune si condamnarea la munca silnica pe viata il descalifica pe noul vicar,ci ascunderea acestor fapte si minciuna la care a recurs.Dl Trifa a spus textual ca a fost nationalist numai la 20 de ani,ori in 1941,dsa avea 27 de ani.

Dl Trifa Viorel mai spune ca e refugiat de 12 ani si ca in acest timp nu a facut politica.Minti dle Trifa,minti.Din 1941 pâna acum sunt 10 si nu 12 ani,afara de cazul ca in tara sgarie norilor s'a modificat si aritmetica. Dar dl Trifa nu ne spune de ce s'a refugiat.I-am spus eu mai sus:a participat la rebeliune si a fost condamnat la munca silnica pe viata.Dar ce-a facut dupa ce s'a refugiat? Dl Trifa spune ca nu a facut politica.In curriculum vitae citim:»In anul 1939,inainte de rasboiu,s'a inscris pentru continuarea studiilor de Filosofie si pentru technica gazetareasca,la Universitatea din Berlin,de unde apoi,inceput rasboiul,s'a intors in România.In vremea rasboiului trecut a fost tinut ca prizonier civil aproape doi ani,cu domiciliul fortat,intr'o localitate de lânga Fuersten walde/Spree,din Germania, iar in anul 1942 a fost internat la lagarul de concentrare de la Dachau,unul din cele mai teribile lagare din Germania,unde a fost inchis timp de alti doi ani.In anul 1944 a fost transportat la Viena...»

Prin urmare, când s'a inceput rasboiul, adica la 1 sept. 1939, dl Viorel Trifa se intoarce in tara. Nu ni se spune de ce s'a intors, dupa cum nu ne spune de ce a revenit in Germania, asa cum reiese din aliniatul urmator. Se face aici un fel de mosmoleala pentru a ne incurca. Vom cauta noi sa vedem despre ce-i vorba. Dl Trifa a fost scos din lagarul de la Dachau in vara anului 1944 Sa-i zicem 24 august, data reala. Daca scadem doi ani cât a stat la Dachau, ajungem la 24 august 1942, data aproximativa la care au fost internati la Buchenwald, Dachau si alte lagare toti legionarii ce se gaseu in Germania. Aceasta la cererea maresalului Antonescu. Chestia cu cei aproape doi ani petrecuti la Fuersten walde, este o inventie. Intreb: cine a auzit de acest lagar de concentrare? E posibil ca in aceasta localitate sa fi stat dl Trifa Viorel, dar nu unchis, ci liber. Dupa refugierea legionarilor, acestia au lucrat in diferite uzine, cea mai mare parte in uzinele Heinkel de la Rostock. E posibil ca dl vicar sa nu fi lucrat in aceasta uzina si nici in alta, dar nu pentru ca dsa ar fi fost contra Germanilor, ci pentru ca nu-i placea sa munceasca si a invocat desigur calitatea dsale de teolog pentru a nu fi obligat sa munceasca.

In 1944, vicarul a fost transportat de la Dachau la Viena. De ce? Pentru ca Gestapoul sa-i ceara sa intre in armata germana, ca sa lupte in contra comunistilor sau sa colaboreze cu un guvern ce urma sa se formeze, spune curriculum-ul vitae. Si ce a facut noul episcop. A refuzat, se intelege. Cel putin asa spune el. Dar de ce a refuzat? Suntem lasati sa intelegem ca dl Viorel Trifa era democrat, deci contra Germanilor. Oricum ar fi, acest refuz ni se pare curios. In discurs, dl Trifa afirma ritos: am fost anticomunist. Intrebam ce fel de anticomunist era noul vicar, daca a refuzat sa lupte contra comuniatilor, atunci când i se oferea ocazia? Dar si de data aceasta dl Trifa minte. Ajuns la Viena a refuzat-e drept-sa intre in armata germana si tot drept e ca a refuzat sa colaboreze cu guvernul Horia Sima. Dar nu pentru ca ar fi fost democrat, ci pentru ca era contra lui Horia Sima. Dl Viorel Trifa era mexican. In aceasta calitate a devenit secretarul I.P.S.S. Mitropolitul Visarion si a incercat-indemnat de dnii Gârneata et &-sa convinga pe Inaltul Prelat ca sa formeze un nou guvern, in care dl Trifa ar fi acceptat desigur sa intre. Numai ca I.P.S.S. Mitropolitul nu a voit sa urmeze sugestiile actualului vicar, el multumindu-se sa se ocupe cu pastorirea sufleteasca a miilor de refugiati si prizonieri români ce se gaseau in Germania. Acrit din cauza insuccesului, dl Trifa complota toata ziua in cafenelele Vienei cu confratii sai mexicani contra guvernului Horia Sima, gratie caruia dealtfel primea cartele de alimente si chiar bani.

Din cauza acestei atitudini-spune dl Trifa-a fost amenintat cu internarea intr'un lagar. Dar nu s'a intâmplat nimic. Ceiace dovedeste ca nici Horia Sima si nici chiar teribilul Gestapou nu au fost prea rai cu dl Viorel Trifa. Stiau probabil ca va fi ales intr'o zi vicar in America si l-au menajat. L-au amenintat, dar nu l-u internat. Dar cum se face ca nu a fost internat, când dl Trifa era resortisant al unei tari cu care Germania se gasea in razboiu? Raspunsul l-am dat mai sus. Cum putea fi internat secretarul Mitropolitului Visarion, caruia Germanii ii aprobasera sa se ocupe de cehstiunile bisericesti românesti? Dar ma rog, aceastaincercare de a convinge pe I.P.S.S. Mitropolitul Visarion de a forma un guvern, este sau nu un act politic? Având asemenea activitate, facea sau nu facea politica dl Viorel Trifa? Raspunsul e clar. Dar câti ani avea dl Trifa la acea epoca? 20 sau 30 de ani? Dar noul vicar a afirmat in fata congresului ca a fost nationalist numai la 20 de ani si ca timp de 12 ani cât a fost in strainatate nu a facut politica. Este vorba in acest caz de o minciuna sfruntata? Daca da, care este pozitia noului epiacop al Românilor din America?

Dar minciuna nu se opreste aici. Când guvernul s'a mutat de la Viena din cauza bombardamentelor, si-a facut si dl Trifa bagajele si s'a instalat la Innsbruck unde il urma protectia guvernului pe care vicarul voia sa-l rastoarne. Si de aici, in curriculumul vitae al epiacopului, urmeaza pasagii de

film american.Dl Trifa a reusit sa fuga,desi Gestapoul il cauta cu lumânarea, si a reusit sa ajunga in liniile aliate.Cum?Nu ni se mai spune.Se lasa insa a se intelege ca noul episcop a trecut prin teribile greutati(e usor sa scapi de urmarirea Gestapoului?) dar ca a reusit sa le invinga pe toate.Aceasta fara indoiala gratie lui Dumnezeu care-l pastra pentru ca Parintele Truta sa-l faca episcop.Dar realitatea este mult mai banala decât acest film cu hapy end.Dupa prabusirea germana,foarte multi legionari sau nelegionari ce facusera parte din armata nationala,au cautat sa se refugieze in Italia. Nu mai era nici un Gestapo si era un haos.Multi,printre care si dl Trifa, s'au amestecat cu fostii prizonieri sau refugiati italieni si au intrat in Italia.

Acesta este adevarul adevarat.Pentru a ajunhe vicar-episcopia din America are venituri frumoase-(in dolari U.S.A.),dl Viorel Trifa calca in picioare peste trecutul sau si minte,minte,cu fiecare vorba ce o scoate din prea sfintita-i gura.

Intrebam:E posibil ca un pastor sufletesc sa-si aseze scaunul episcopal pe un postament de minciuna?

In discurs,prea sfintitul spune:"Dvs stiti si eu sunt informat ca din momentul in care s'a facut cunoscut numele meu ca un eventual candidat la Episcopie s'a pornit si o campanie de ura,de minciuni si falsitati la adresa mea.S'au publicat pamflete,s'au trimis scrisori si s'au facut denunturi la toate autoritatile federale.Voci au ajuns si aici in aceasta sala".

Ar reiesi ca toti au mintit.Noi credem ca nu e suficienta afirmatia dlui Viorel Trifa.De ce nu i-a dat in judecata pe calomniatori?Se poate ca toate acestea au fost anonime.Uite dle Trifa,eu semnez.Adresa mea este cunoscuta, Chemarea este inscrisa la Tribunal si ma gasesc intr'o tara cu adevarat democrata care a avut grija sa garanteze libertatea scrisului dar si sa instituie legi pentru apararea cetatenilor contra calomniatorilor.Din nefericire pentru multi snapani,legile acestea nu sunt ca cele din tara,adica sa trimita la ocna sau chiar la moarte pe gazetarii care indraznesc sa se ocupe de guvernantii lungi de mana si slugile lor,dar nu e nimic de facut.Exilul acesta are si o parte buna:pribegii au avut ocazia sa constate cu stupefactie ca Occidentul acorda alt sens cuvântului libertate decât cel cu care fusesm obisnuiti in tara,sens cu care nu te-ai impacat nici dta dle Trifa.Deci daca eu mint,da-ma in judecata dle Viorel Trifa.Pâna atunci scaunul dtale de episcop sau de vicar e putred.E putred pentru ca ai mintit dle Trifa.

N.S. G O V O R A

N E L I N I S T I L E D O M N U L U I L A B I N

La Nation Roumaine a facut o imprudenta mentionare a originii etnice a fostului agent comunist Andreescu care,ca orice diplomat care se respecta,rechemat din postul de la Haga,a socotit ca este mai bine sa traiesti in tari supuse regimului infam al capitalismului,decât in paradise comuniste.

Ex tovarasul Th.Andreescu s'a numit Bauch si oficiosul celor trei partide democratice si anti-naziste, a tinut sa precizeze origina evreeasca a lui Andreescu,ceiace a provocat interventia dlui S.Labin,fost codirector al ziarelor Adevarul si Dimineata.Intr'adevar dl S.Labin publica in Bire o scrisosre intitulata "Reinvierea antisemitismului",destul de interesanta pentru a retine atentia.

Dl S.Labin a fost redactorul extern al celor doua ziare si de la 1920 a domiciliat la Paris.Nu stiu daca in 1930 sau mai devreme a devenit cetatean francez,cum este infinit probabil ca azi e cetatean american.Din aceste succesive adaptari,este intr'adevar emotionant ca dl S.Labin-fost evreu român si fost evreu francez-nu a uitat România si problemele românesti.

Este adevarat ca evreii cari au parasit tara pastreaza pâna la adânci batrânete nostalgia locurilor copilariei,departarea estompând asperitatile unei existente si mentinând in memoria afectiva numai ceiace poate alimenta pareri

de rau,induiosari,adica elementele nostalgiei.

Dl S.Labin nu este un sentimental si nu se simte cuprins de vreo afectiune speciala pentru România si poporul român,tot potopul de nenorociri ce s'a abatut asupra acestei tari l-a lasat complet indiferent,a fost insa suficient ca La Nation Roumaine sa faca o mica precizare ca tovarasul Andreescu este una si aceiasi persoana cu dl Bauch,ca dl S.Labin sa-si regaseasca apartenenta românească,denuntând un pericol:reinvierea antisemitismului. Evident,pentru dl S.Labin,democrat pur si fost evreu francez si actualmente evreu american,o asemenea prejudecata rasiala cum este antisemitismul care nu a fost inca extirpat-provoaca o sacra revolta.Dar sa analizam putin elementele revoltei dlui S.Labin.Suntem de acord cu dsa ca nu este deloc o mângâiere pentru cel care este lovit cu knutul rusesc,daca cel care il loveste este român si nu evreu,trupul poarta rani si omul se svârcoleste sub lovituri,dar unde nu suntem de acord cu dl S.Labin si ne simtim obligati sa-i denuntam zelul cu care vrea sa escamoteze realitatile,este când svârle cu o siguranta zapacitoare afirmatia:»99% dintre ministrii comunisti si dintre functionarii din tara,membri ai administratiei,ai politiei,ai corpului ofiteresc,magistraturii etc.toti in serviciul comunist,sunt Români de vita antica".

O statistica nu se poate face,deoarece sub numele pe care le citim,nu stim ce se ascunde.Când citesti Th.(adica Theodor) Andreescu,cum poti banui daca nu-l vezi,daca nu-l auzi vorbind,ca este Bauch?Când citesti in ziare tovarasul Teoharie Georgescu,cum sa-l identifici pe dl Smilovici? Pe Ana Pauker o putem identifica,dar nu pe ceilalti Kisinevski deghizati.Dar sa lasam aceasta dificultate de identificare pentru a verifica o statistica svârlita cu o indrazneata siguranta de dl Labin si sa analizam valoarea rolurilor pe care le detin in structura Statului de ocupatie bolsevica a Românîei,diferiti sefi comunisti.Sa admitem ca numeric-ceiace nu este tocmai exact-evreii comunisti ar fi o minoritate,dar aceasta nu insemneaza nimic atunci când aceasta minoritate reprezinta majoritatea sdrobitoare in posturile de conducere.Fara indoiala ca o unitate poate sa aiba unanimitatea soldatilor,români de origina etnica,dar daca minoritatea care comanda ar fi alcatuita din Rusi,atunci ce importanta poate avea faptul ca soldatii sunt Români?Dl S.Labin cauta sa escamoteze o realitate,predominarea evreilor in rândurile elementelor de conducere ale ocupatiei bolsevice.Aceasta dorinta de a acoperi o realitate,de a desolidariza populatia evreeasca de comunism este o nota simpatica,dar toate sfortarile pe care le-ar face,nu inlatura o stare de fapt.Predominarea elementului evreesc in posturile de conducere se explica prin atractia pe care a exercitat-o ideologia comunista asupra intelectualilor evrei.Si ar fi o gresala sa se creada ca datorita unei reactiuni firesti impotriva unor regimuri de opresiune in tarile in care traiesc,evreii se simt atrasi ca de un pol magnetic de o ideologie negatoare a tuturor stratificarilor istorice.Cauza acestei atractii trebuieste cautata intr'o inclinare temperamentala,si o dovada o avem in atitudinea lui Gold si Pontecorvo.Intelectuali evrei primiti in Anglia,inlesnindu-li-se ascensiunea in posturile de mare incredere,intr'o buna zi devin spionii Rusiei sovietice,careia ii predau toate informatiile privitoare la progresele realizate in utilizarea energiei atomice.In Anglia fenomenul antisemit este necunoscut si nici intr'o tara evreii nu s'au bucurat de o asa de larga ospitalitate.De la Disraeli la prof.Harold Laski,de la conservatori la laburisti,evreii au putut sa se bucure de o egalitate perfecta cu englezii autentici.Si totusi,in aceiasi nazuinta spre utopia comunista,au savârsit cele mai calificate acte de tradare.Din interes?Ferit-a sfântul,ci din acea vraja pe care o exercita comunismul.Cu atât mai mult,aceasta inclinare temperamentala,aceasta atractie pe care o incearca evreii fata de comunism,isi afla o stimulare in tari in care evreii au cunoscut epoci de neliniste.La sfârsitul lui august 1944,când tankurile rusesti intrau in orasele românesti,evreii atârnau pe ele ca ciorchinii.Nimeni dintre cei cari au trait zile de groaza,nu poate nega aceasta realitate.Fara indoiala,explicabila

reactiune,dupa cinci ani de discriminari rasiale,dar nu mai putin acest reflex nu a putut determina in acele vremuri cumplite,o obiectiva judecata din partea Românilor.Din firea lor,evreii sunt inclinati spre extremism si democratia este pentru ei un plan inclinat spre absolut,vocatia lor revolutionara ii impinge la o permanenta insurectie.Leon Trotzki,faurarul revolutiei din octombrie,devine proscrisul ideiei la a carei biruinta contribuise mai mult decât Lenin.Formula lui »insurectia permanenta» era o confesie a temperamentului specific al evreului halucinant,al nedefinitului utopiei.

Partidul comunist era inexistent in România,cu 1200 de partizani nu se putea incadra regimul de ocupatie al unui Stat,era fatal sa se accepte convertitii de ultima ora,oportunistii de toate categoriile.Lichelele de vita românească nu ofereau o prea mare incredere ocupantului si deaceia acest ocupant era nevoit sa accepte bucuros ofertele de servicii ale evreilor,fiind mai putin legati de tot ce formeaza patrimoniul spiritual al unei natiuni. Se explica deci si prezenta in posturile de comanda a evreilor si zelul pe care l-au dovedit.Daca de la 1950 vraja comunista nu se mai exercita asupra evreilor,daca evreii cauta sa fuga din paradisul rosu,aceasta terminare a idilei nu inlatura anii de entusiasta colaborare.Si nu mai putin,comunistii evrei ramân credinciosi ocupantului rus,chiar daca masele evreesti au inceput sa fie dominate de un complex de groaza si asteapta sa fie salvate la timp paradisul corelegionarei Anuta(cum spune dl Economu) Pauker.

Din nefericire pentru evrei,posturile cele mai iritante sub ocupatie le au unii corelegionari:in politie,in organizatia de colectare,in administratie.Aceste prezente in posturi de contact direct cu populatia,au contribuit la crearea unei atmosfere de mocnita ura.Generalizari pripite?Judecati nedrepte?Se prea poate,dar nimanui nu i se poate cere o judecata obiectiva sub ploroasa apasare a teroarei pe care o exercita bandele comunista.O imagine brutala:câinele musca batul care-l loveste.

Daca dl S.Labin isi inchipuie ca boilii de la Nation Roumaine vor putea exercita mâine la eliberare,vreo influenta asupra opiniei publice,se insea-la amarnic,si cum este plecat din România de 30 de ani,se explica.Emigratia nu va influenta cu nimic nici intr'un sens nici intr'altul starile de spirit din tara;vom asista la eruptia urilor inabusite,la sângeroase razbunari personale,si nu putini nevinovati vor cadea victime ale acestei congestii asasine.

Si vor cadea si multi evrei,dar nu din motive rasiale,ci ca fosti agenti ai ocupatiei rusesti,cum vor cadea si toate ticaloasele unelte românesti.Isi inchipuie dl S.Labin ca Mihail Sadoveanu va scapa de valul sanguinar al urii, Românii amintindu-si de fermecatorul povestitor?Când Mihail Sadoveanu va cadea rapus sub loviturile de topoare,nu va fi o victima rasiala ci un ispasitor al tradatoarei,al ticaloasei lui slugarnicii fata de Rusi.De ce atunci evreii cari eventual ar fi victime ale reactiunii celor supusi regimului de de teroare,ar putea fi calificati ca martiri ai urii de rasa?

Români sau evrei,pe toti cei cari au servit pe ocupantul rus,aceiasi pedeapsa ii asteapta.

Daca asa precum ne asigura dl S.Labin,evreii sunt numai 1% comunisti,atunci numai in aceiasi proportie vor fi si victime ale cruntei rafuieli.Dar aceasta infima proportie nu va trebui sa fie in nici intr'un caz socotita ca victima a urii de rasa.Cred ca dl S.Labin nu poate avea pretentia ca la adaputând sa mânuiasca knutul,sa-l aplice cu sadica voluptate,iar când nefericita victima,scapata de Rusi,se va gasi fata in fata cu calaul,de data aceasta neproteguit de Rusi,sa nu-si poata racori sufletul,pe motiv ca fostul lui calau este evreu,deci daca se atinge de el,savârseste un odios act de ...ura rasiala.Aceste masuri preliminare pe care dl S.Labin le socoteste oportune,ne arata cum vor fi mâine prezentate evenimentele din România:nu ca o reactiune violenta,sângeroasa,impotriva instrumentelor ocupatiei rusesti,ci ca o manifestare a urii de rasa.

Ne dam seama ca aceste reactiuni, reprezinta momente de dementa colectiva si ceiace s'a petrecut in Franta dupa eliberare si in Italia cu lichidarea fascismului, ne poate servi ca o indicatie asupra proportiei de victime ale congestiei asasine, dar ni se pare oarecum suspecta precautia dlui S.Labin de a face discriminari rasiale: un Român, eventual ucis dupa eliberare este un agent comunist, un colaborationist sanctionat, un evreu eventual ucis este o victima a renasterii antisemitismului. Pentru noi si unul si altul vor fi simpli ispasitori ai purtarii lui ticaloase.

Daca, asa cum pretinde dl Labin, 99% din cei cari sunt in serviciul ocupantului sunt Români, tot 99% vor fi si eventualele victime nevinovate ale momentului de eruptie a urii indelunga vreme inabusita. Nu va fi nici mai mare si nici mai mica proportia in rândurile evreilor decât 1% din victime, daca, asa precum pretinde dl Labin, evreii sunt intr'o infima minoritate in serviciul ocupantului.

Dar repetam, asupra refluxului de ura rasbunatoare, exilatii nu vor avea absolut nici o influenta. Pe drept sau pe nedrept, toti exilatii sunt detestati. Este un fapt, deci zadarnic se trudeste dl S.Labin sa le tina un curs de morala anti-rasista, deoarece chiar daca i-ar convinge pe toti exilatii, tot nu rezolva nimic. Mai practic ar fi ca dsa sa se duca la Bucuresti si sa inceapa un adevarat apostolat. Banuim ca se va bucura de o deosebita atentie din partea Vivandierei bolsevice Ana Pauker, a carei aparare a luat-o pe vremuri, cu atâta inversunare, Adevarul si Dimineata, dl S.Labin fiind codirector al celor doua ziare. Pe atunci ziarele dlui S.Labin sustineau ca Ana Pauker nu este o agenta comunista in serviciul Rusiei sovietice, cum sustinea presa "reactionaro-nationalisto-fascista", ci o biata exaltata a ideiei dreptatii sociale. Ce bine ar fi fost ca Adevarul si Dimineata sa nu fi mintit cu buna stiinta...!

Dl S.Labin este ingrijorat si pe buna dreptate, ca nu cumva acea infima minoritate (1% ne asigura ex codirectorul celor doua ziare aparatoare a Anei Pauker) sa nu provoace un irezistibil curent antisemit. Pentru linistea sufleteasca a dlui S.Labin, ex evreu român, ex evreu francez si actualmente evreu american, ii vom spune ca Românii sunt mai porniti contra cozilor de topor neaose, adica a Românilor de speta Sadoveanu, Groza et Co. si impotriva acestora vor fi mai neindurati.

Vom cita un caz. In decembrie 1917, dupa armistitiu, Benone Branisteanu scoate ziarul Lumina, si evident, pentru a asigura succesul ziarului, decide pe C. Stere sa accepte directia. Bineinteles ca B.Branisteanu nu s'a marginit sa fie un simplu administrator, ci era redactorul principal al ziarului. Nu era un oportunism, ci continuarea unei atitudini, deoarece chiar in timpul neutralitatii-continuând sa fie redactor la Adevarul si Dimineata-era germanofil. In 1919, C.Stere, socotit tradator-si pe nedrept- a fost hulit pâna la moarte, iar B.Branisteanu nu a avut de suferit nimic. Ceva mai mult, a continuat sa lucreze la Adevarul si Dimineata sub C.Mille care cerea zilnic sa fie spânzurat C.Stere. Invinuirea ce s'a adus lui Stere a fost scoaterea Luminii dupa armistitiu. Pentru aceiasi vina, B.Branisteanu nu a fost suparat cu nimic. Deci Românii sunt mai neindurati fata de greselile conationalilor, in contrast cu dl S.Labin care este mai indulgent cu ale corelegionarilor.

Am aratat un precedent menit sa-l linisteasca. Dar sa ne fie ingaduit sa ne exprimam surprinderea fata de aceasta alarma prematura a dlui S.Labin. Emotionant ca-si mai aduce aminte si de România, dar cum se face ca numai in functie de problema evreeasca?

Combate nationalismul altora si pacatuieste prin exces de optica nationalista sau rasista.

Ac

Sprijiniti CHEMAREA. Faceti-o cunoscuta prietenilor si cunoscutilor. Chemarea nu este subventionata de nimeni, Chemarea traieste numai din contributia cititorilor ei. Chemarea spune adevarul cu curaj. Nici o litera din Chemarea nu a fost desmintita de venimente.

TRIBUNA LIBERA

Madrid 4 iunie 1951

Stimate Domnule Director,

In »Românul» No.2 pe aprilie 1951,citim in pagina 7 la rubrica:»Din activitatea Asoc.Rom.Liberi»-(sublinierea e a noastra) in col.4 urmatoarea informatie:

»In congresul sau dela Atlantic City,tinut in februarie,The Jewish Labor Commitee a presentat un raport amanuntit cu privirile cu caracter antisemit luate de guvernele comuniste din rasaritul Europei».Congresul a hotarat sa aduca faptele enumarate in raport la cunostinta Comisiunii Natiunilor Unite pentru drepturile omului.

»Notam ca raportul lui Jewish Lbor Committee se ocupa in special de masurile luate de guvernul comunist dela Bucuresti impotriva evreilor.Documentarea respectiva a fost intocmita si pusa la dispozitia lui J.L.C. de catre Asociatia Românilor Liberi S.U.»

Sfios si modest imi ingadui sa intreb onor.Comitet al Asociatiei Românilor Liberi din America daca au de gând si când sa puna la dispozitia Comisiunii Natiunilor Unite pentru drepturile omului si»documentarea respectiva» din care sa se evidentieze de catre cine se ordona si prin cine se executa masurile luate de guvernul comunist din Bucuresti.»Românii»ticalosi din guvernul comunist dela Bucuresti trebuiesc infierati si aratati oprobiului lumii intregi,pentruca pe lânga câteva zeci de mii de evrei(care nu s'au salvat inca cu averile respective in Apus) in tara românească mai sufar si 15 milioane de Români,tot din cauza guvernului comunist dela Bucuresti.

In afara de aceasta legitima dorinta tin sa va impartasesc si impresiile mele dupa citirea acestei informatii.

1) Natiunile Unite afla »in special masurile luate de guvernul comunist din Bucuresti impotriva evreilor».

2) Raportul lui Jewish Labor Committee se ocupa in special de masurile luate de guvernul comunist din Bucuresti».

3) Documentarea respectiva a fost intocmita si pusa la dispozitia lui J. L.C.de catre A.R.L. din Statele Unite».

Intrebam nedumeriti,aceasta e treaba A.R.L.-ei?Sa faca sa se creada ca Românii din Bucuresti sunt niste canibali si huligani antisemiti cari trebuiesc denuntati la O.N.U.? Nu intelegem pe acel »in special»pentru ca nici o alta ratiune n'a avut sa arate A.R.L.-a ca in tara lor sufar »in special» evreii si documentarea lor nu interesa deci pe J.L.C.Fereste-ne Doamne de cozile de topor.Noroc ca »romanca» Ana Pauker,»de origina germana»,cum scria cealalta gazeta a dlui Gen.Radescu,»Uniunea româna»,isi ia sarcina sa ne salveze obrazul,marturisind ca majoritatea guvernului,totalitatea comisarilor de politie,marea majoritate a functionarilor din ministere,capii administratiei si aproape jumatate din invatamântul superior sunt compuse din conationali de ai ei,adica germani.

Noi ne permitem sa apreciem ca chestiunea nu era de resortul Comisiunei Ntiunilor Unite,ci o simpla chestie interna evreeasca pentru J.L.C.
Noi Românii,prin A.R.L.ne puteam adresa la O.N.U. denuntând pe calaii neamului si salvându-ne onoarea.Nu putem incheia decât cu:»Bravo dle general Radescu! Traiasca A.R.L.-a

M.T.

Departe de noi gândul de a nu ingadui oricui sa aiba o parere.Sunt oameni cari se cred datori sa aiba totdeauna o parere,in orice domeniu si asupra

oricarei chestiuni. Acestora le concedam bucuros clasica celebritate a lui Pic de la Mirandola: "de omni re scibili...et quibus dam aliis"

Când parerea cuiva marcheaza o subiectivitate, o acceptam ca atare. Ea poate sa reprezinte chiar un "picaasoism" pictural, unul muzical, si, daca vreti, si un "piccasoism" cultural, cum am putut constata in ultima vreme.

Acest fel de a privi nu mai este insa posibil in fata stiintei unde experimentul obiectiv impune o preciziune chiar si aproximativa.

Când este vorba de viata, responsabilitatea merge pâna la...pacat. Fata de insi pâna la calomnie, fata de colectivitati pâna la raspunderea colectiva. Si aceasta cu atât mai mult când parerea este emisa de oameni cu responsabilitate colectiva.

Sub aceasta speta nu putem admite parerea ca popoarele de dincolo de "cortina de fier" sunt popoare apartenente conceptiei comuniste a U.R.S.S. si cu atât mai putin ca sunt popoare fara personalitate.

Aceasta nu o admitem. Nu, niciodata!

Nici spatiul, nici clipele dramatice in care luptam nu ne ingaduie sa schitam macar o succinta descriere geogrsfica si istorica, fara de care nu se poate judeca un popor.

Poporul român, care chiar grupat pe mici alcatuiri sociale-voevodatele-tinea piept navalirilor barbare din stepa euroasiatica, dintre care cea din urma, la 1200, a Tatarilor, a lasat urme de la Pacific pâna in Buceag, nu este un popor fara personalitate. Constiinta nationala activa, in lupta, nu poate admite aceasta. Nu, nu, niciodata!

Poporul român care prin credinta crestina si constiinta nationala a lui Stefan cel Mare (sec. 15) si prin piepturile Moldovenilor, a facut zid de aparare impotriva islamismului cotropitor, nu este un popor fara personalitate. In istoria Europei, momentul Stefan cel Mare este un moment românesc. Papa Sixt al IV a denumit pe Voievodul român "atletul crestinatatii", nu pentruca poporul român era un popor fara personalitate.

Un secol mai târziu, Mihai Viteazul, domnul celuilalt principat român-Muntenia-realiza din constiinta personalitatii nationale, prima "Unire" a tuturor Românilor-unire pe care altii n'o doreau si au zadarnicit-o prin asasinarea voevodului.

Din constiinta nationala si deci puternica personalitate ca popor, neamul românesc era la inceputul celui de al doilea rasboiu mondial, cel mai eficace imunizat contra comuni smului.

Acest fapt ca si acela de a fi luptat pâna la Stalingrad si pâna sub coastele Caucazului, contra barbariei comuniste, i-a atras din partea unora denumirea nedreapta si inadecuata de "reactionar".

Eram si inca suntem "reactionari" pentruca am luptat contra comunismului, când actualii protagonisti anticomunisti erau aliatii lor. Am fost vânduti la Teheran nu pentru ca eram un popor fara personalitate ci pentruca asa o cereau interesele celor ce au facut târgul. Winston Churchill a recunoscut-o onest: "asi fi facut pact si cu Satana pentru a ma salva".

Azi când poporul român sufere de cea mai grozava din toate asupririle, cu sufletul sfârtecat de o doctrina pe care o repudiaza si de constiinta nedreptatii ce i s'a facut când a fost vândut, socotim ignobil de a i se arunca in obraz caracterizarea de popor fara personalitate. Aceasta nu o acceptam. Nu, niciodata!

Miile de condamnari la moarte, zecile de mii de prizonieri ai inchisorilor si câmpurilor de munca fortata, sutele de mii de deportati (44% din intelectualitatea românească) desmint aceasta parere si inexacta si jignitoare ca poporul român este un popor fara personalitate.

Noi cei cari ne mai bucuram de libertate, ca ambasadori ai suferintei celor deacasa, respingem aceasta ofensa si strigam: Nu, nu, niciodata!

M.T.

(Pe marginea interview-ului dat la Barcelona de ambasadorul Griffis, care a spus ca popoarele de dincolo de cortina de fier sunt apartenente ideologiei U.R.S.S. si sunt popoare fara personalitate)

R O M A N I I I N E X I L

Washington

In seara de 23 aug.Zissu-l comitet a comemorat"armistitiul"din 1944.Cu aceasta ocazie,dl Visoianu a facut un expozeu asupra principiilor de Drept ce guverneaza o conventie de armistitiu.Presedintele Zissu-lui comitet si-a exprimat fatis repulsia pe care i-o inspira militarii si a sustinut ca principiul dupa care un armistitiu se incheie de elementul militar si nu de cel politic este invechit."Militarii nu se pricep sa incheie un armistitiu, a spus dl Visoianu.Uitati-va la generalul Ridgwai.De doua luni se cazneste si nu ajunge la nici un rezultat.Hei, daca eram noi acolo...!"

New York

In numarul nostru trecut ne exprimam tristetea pe care o incercam ori de câte ori suntem nevoiti sa spunem un cuvânt rau la adresa dlui gen.Radescu. Sertarele ne sunt pline de articole scrise de noi sau primite de la cititori,si le-am amânat mereu publicarea cu speranta ca anturajul dlui gen.se va impartasi insfârsit cât de cât din idealismul si patriotismul celui care a avut curajul sa spuna tarii adevarul si aceasta-precum se stie-cu riscul vietii.

Am cautat sa crutam anturajul apropiat,desi asupra ascensiunii lupesciene a dlor Gafencu si Tilea ar fi multe de spus,asupra activitatii la B.B.C a dlui Barbu Niculescu ar trebui sa ne oprim mai indelung,cât si asupra activitatii altora.

Dar se pare ca nu e nimic de facut: anturajul,in dorinta de a-si asigura posturile cheie in România viitoare,il imping pe dl general la acte pe care le va plati,mai devreme sau mai târziu. Intre partizanii dlui gen.se duce o lupta surda si fara crutare.Pentru a scoate din competitie pe cineva care e socotit o piedica,nici un procedeu nu e socotit ignobil.

Acum un an si jumatate,ziarele Chemarea si Patria(am citat intotdeauna pe confratele de la Munchen,desi face impresia ca pentru Patria,Chemarea e tot asa de ciumata ca si pentru delapidatori) au lansat aproape pe simultan,ideia unui Consiliu National.Spre satisfactia noastra,dl gen.Radescu si-a insusit aceasta ideie si,intr'un memoriu,a propus-o organizatiei Free Europe.Desi printre categoriile de cetateni ce ar urma sa faca parte din Consiliu sunt unele a caror prezenta nu ar fi justificata decât doar de dorinta de a se introduce "anumite"persoane,noi aplaudam.Unde nu mai putem aplauda e acolo unde e vorba de categoriile ce vor fi excluse din viitorul Consiliu, si aici ajungem la lupta surda de care vorbeam mai sus.Citam:"Sunt in principiu exclusi acei cari au savârsit acte criminale sau de tradaresi cei al caror trecut nu este compatibil cu lupta de eliberare nationala, indeosebi cei cari au indeplinit funtiuni cu raspundere politica in Stat intre 6 sept.1940 si 23 aug.1944,sau dupa data de 5 martie 1945.

O comisie speciala,aleasa din sânul Consiliului National,va hotara asupra fiecarui caz in parte"

Nu stim ce sa mai credem.Daca maresalul Antonescu ar mai fi in viata, n'ar fi acceptat in Consiliu,sau in cel mai bun caz ar trebui sa treaca prin comisia din care ar face parte, fara indoiala,dl Brutus Coste,care a fost trimis la Lisabona de catre maresal.Iar in ipoteza ca gen.Franco ar fi Român,n'ar fi primit decât in urma interventiei personale a dlui Dean Acheson care-precum se stie-are pareri despre generalul spaniol ce nu concorda cu ale eminentelor ce au redactat Statutul Consiliului.

Partea comica e ca in categoria celor exclusi intra si dnii Gafencu si Tilea.Dar nu ei sunt vizati,ci altcineva.E vorba de dl gen.Ion Gheorghe. Printre partizanii dlui gen.Radescu,o pozitie de prim plan o ocupa dl gen. Ion Gheorghe.Dupa cunostinta noastra

dl gen.Gheorghe este un om caruia nu i se poate reprosa nimic.Militar care a urcat treptele ierarhiei fara protectii,un om integru,un om de onoare.Ori dsa a fost ministru al Romaniei in Germania,deci nu poate intra in Consiliul National.E drept ca in citatul nostru e vorba de o comisie ce va statua pentru fiecare caz in parte.Intrebam:daca dl gen.Gheorghe e vinovat,are puterea susnumita comisie sa-l absolve?Care este isvorul puterii acestei comisiuni?Dar admitand ca in aceasta comisie,nu se va sparge prea multa vesela si ca dl gen.Gheorghe va trece pe sub furcile caudine ale comisiei,va admite un om de talia fostului ambasador român in Germania sa fie absolvit de "greselile"sale de catre o comisiune din care ar face parte dl Brutus,cel cu fondurile depuse la banca Sotomayer, sau dl Barbu Niculescu care de la B.B.C.spunea soldatilor români sa treaca la aliatii rusi,când dl gen. Gheorghe spunea exact contrariul de la Donau?

Dupa câte stim noi,generalul Ion Gheorghe n'a urcat niciodata pe scara de serviciu.Ne indoim ca va face-o acum.

New York

Ziarul "Le Figaro" din 30 aug.a.c. ne arata ca dl Gromyko,a fost intâmpinat la New York de manifestanti ce purtau pancarte pe care era scris: "Jos executorii rosii",Dl Gromyko traieste in lux,Ungurii in sclavie", "Mai mult de o mie de sinucideri zilnice in Ungaria". Se zice ca dl Visoianu a protestat pe lânga State Departament,deoarece s'a permis aceasta manifestatie unor resortisanti ai unei tari ce nu a capitulat "eroic"ca România,ci a continuat sa lupte alaturi de nazisti pâna la capat.

Munchen

In ziarul "Indreptar"(iunie a.c.) dl Sever Pop scrie un articol intitulat"Rusine".Din cuprinsul articolului,tragem concluzia ca susnumitul domn se ocupa in orle libere cu filologia.Citam:"In aceasta amara pribegie(oare dl Sever Pop a terminat toti banii pe care i-a incasat la Roma?n.n.) citesc adesea,când dorul de glia stramoseasca(si de uniforma strajereasca, n.n.)nu poate fi altfel mângâiat,câte o carte românească,scrisa intr'o limba in care gasesti simtire românească,si nu,cum e adesea cazul in scrisul multor pribegi,chestiuni personale prezentate intr'o limba care poate servi unui linguist pentru a vedea cum se schimba valoarea semantica a vorbelor si cum lexicul trivial se simte la el acasa,ca si când ar fi vorba de o reinviere a stilului decadent pe care l-a cunoscut biata noastra generatiune(sublinierea e a noastra) dupa 1920."

Cel ce scrie aceasta nota nu este filolog,dar scrie si el din când in când "la gazet",adica e un sgârie hârtie, cum le spunea gazetarilor profesorul meu de latina,August Scriban,care avea si el pasiunea etimologiei cuvintelor. In scrisul meu,intrebuintez cuvintele "dupa ureche" ca tiganii ce zic din dibla,tot ajutati de acest apendice al corpului omenesc.Ori urechea imi spune ca nu e bine intrebuintat cuvântul generatiune si ca ar fi fost corect sa se spuna generatie.Dar cum eu nu sunt filolog,desigur ca sunt gresit si ca dl filolog Sever Pop are dreptate: se spune generatiune si nu generatie.

In viitor ma voiu conforma si am mai facut o fapta buna:i-am scris dlui Horatiu Comaniciu sa nu-si mai spuna sef de generatie ci sef de generatiune.

Paris

Dl Veriamin,caren'a scris in viata lui decât cel mult scrisori de dragoste,si inca si acelea de modesta factura,de moment ce,pentru a câstiga inima frumoasei sale,a trebuit sa-si arunce rivalul deaberbeleaca pe scarile Universitatii din Bucuresti(o intâmplare cu urmari tragice pe care nu o relatam pentru a nu fi acuzati ca ne amestecam in viata particulara a marimilor noastre),s'a opus ca sa i se dea dlui prof.Mircea Eliade directiunea unei sectii la Fundatiile regale.Inca odata se vede intelepciunea proverbului care spune:daca n'ai carte,n'ai parte.E vorba de cartea de membru a.

partidului national-taranesc.

Rio de Janeiro

De la Rio de Janeiro, primim revista INSIR'TE MARGARITE. Revista cuprinde versuri de Radu Gyr, Stefan Baciu, Vintila Horia, I.G.Dimitriu si proza de Marcu Beza si Faust Bradescu. Cronici juste asupra cartilor dlor Cioran si C.V.Gheorghiu, semneaza dnii Stefan Baciu si I.G.Dimitriu. Din poemul intitulat »Provincia Literara de dl Baciu, citam:

»Si risipiti. Si singuri. Si departe,
Abia ne tragem sufletul-strigoi.
Cândva-un tânar va incepe-o xarte
Si-o ridica drapelul din noroiu.

Noi am pierdut drapelul in razboiu"

Din nefericire, imprimarea e extrem de defectuoasa, incât pe unele locuri, textul e aproape ilisibil. Sa speram ca numerele viitoare, acest neajuns va f inlaturat. Dorim ca INSIR'TE MARGARIT sa devina revista literara a emigratiei române intregi.

Paris

Autoritatile franceze au desfiintat Asociatiile Studentilor si a Fostilor Combatanti. Dosarul acesteia din urmaca a tuturor asociatiilor românesti dealtfel, cuprinde doua parti: prima cu actele de constituire si activitate, a doua cu reclamatiile depuse de »binevoitori". La interventia dlui Leon Negruzzi, autoritatile au revenit asupra suprimarii Asociatiei Fostilor Combatanti, si aprobarea a fost publicata in Jurnalul Oficial. Sa speram ca si cu Asociatia Studentilor se va intampla acelas lucru.

Pe vremuri, domnitorii si boerii tarilor românesti, pentru a-si rasturna adversarii, alergau cu pâra la Sultan

Boerii emigratiei noastre alearga cu pâra pe la diferite autoritati, atunci când e vorba sa doboare pe un tradator care nu e posesorul cartii de membru al partidului national-taranesc.

Peste veacuri, umbra Sublimei Porti se intinde pâna la noi.

I N V A R F D E S A B I I

Bazil Mounteano

Dl Bazil Munteanu a ajuns »mare", datorita unui fapt curios si probabil unic in analele istoriei literare, nu numai românesti, ci probabil, mondiale: dl Munteanu a avut doua resedinte, una la Paris si alta la Bucuresti. Multumita acestui fapt, dsa a putut sa pacaleasca si pe Romani si pe Francezi; primilor spunându-le ca i-a facut praf pe Francezi, celorlalti spunându-le ca la Bucuresti e cel mai mare savant.

Astfel, stând si »studiind" din greu la Paris, nu a reusit sa-si ia doctoratul in doua decenii si jumatate, intrecând cu mult pe celalalt etern student, dl C.Visoianu care s' a chinuit in acelas scop numai un deceniu.

Vazând ca a asudat zadarnic un sfert de veac, a alergat pe malurile Dâmbovitei, unde, pe lânga un oarecare complex de inferioritate fata de tot ce vine din orasul lumina, mai exista si o femeie roscata, care, daca stiai sa-i prezinzi frumos omagiile, intervenea pe lânga augustu-i amant si lucrurile se aranjau.

Nefiind deci capabil sa-si ia doctoratul la Paris, »dupa care alerga in ritm de menuet" cum spunea pe acele vremuri »Neamul Românesc" al lui N.Iorga, a venit la Bucuresti si si-a luat un doctorat grabit, pe baza unui articol de revista, publicat cu 10 ani inainte.

Toata bunavointa Facultatii din Bucuresti de a executa ordinele sosite de la »ctitorul culturii românesti", cum i se spunea pe acele vremuri vagabondului, s'a isbit de un mare inconvenient: dl Basil n'avea nici o lucrare de literatura franceza. Dar dl Munteanu e un spirit inventiv. »Amuzant prin temperament" cum spunea tot gazeta citata mai sus, s'a cheltuit enorm intr'o iruptie critica, pentru a gasi complicitati. A comunicat deci in scris Facultatii ca »a suplinit la Paris pe marele profesor Hazard" (citat tot din gazeta lui N.Iorga. Iorga, dorind sa verifice adevarul,

a scris vestitului profesor H.Chamard. Acesta a scris dlui Hazard, care a raspuns: »Ati facut foarte bine ca ati taiat aripile minciunilor care circulau la Bucuresti, cu privire la cursuri tinute de Români la Sorbona si la Collège de France". Iar dl Chamard i-a scris lui Iorga: »Imi pare o curata poveste". Dar »dupa aceasta concentrare penibila, pe care o incercase intelectul parfumatului dialectician de pe Saint Michel, marca o permanenta si o ingrijoratoare depresiune temperamentala". Pe baza acestei formidabile activitati »stiintifice", de un comic tragic, fara publicatii-nici macar un volum de studii asupra literaturii franceze sau a legaturilor literare franco-române, fara doctorat in regula, fara concurs, dl Bazil Munteanu a ajuns prin etape vijelioase, nestiintifice si necarturaresti, sa blagoslovească cu trupul lui spatos, invatamantul universitar. Pentru La Nation Roumaine si Scufundatia regala a dlui Veniamin, dl Bazil e „un mare savant", dar cele peste 50 de articole din Neamul Românesc al lui Iorga, din 1940, ne dovedesc ca marele scientist, »bombardat" profesor in acel an, a socotit ca »promenadele mondene si ceiace mai facea, pe deasupra si ae dedesubt", erau suficiente ca stiinta, sarind de la o axa la alta, surâzator si afabil saltaret ca o nimfa lovita de obezitâte cronica". Acest ilustru necunoscut al bibliotecilor, »fervent al rotogoalelor si arabescurilor nocturne, devot al vietii falenelor, fluture poleit si rubicond", a lasat prostilor munca cinstita, merite exceptionale, lucrari, competenta, ucenicie la isvoarele stiintifice. El s'a urcat surâzator pe catedra, fredonand o sansoneta in ritm de tango argentin, straduindu-se sa dovedească in râsul pe infundate al studentilor, ca »Taine e descendent direct si fara controversa, din Adam si Eva". E inaltimea aproape cosmica de la care stiinta »profesorului universitar" plutea deasupra studentilor ce se prapadeau de râs de noul pedagog. Cercetati oricare biblioteca din Paris si veti constata ca nu exista opere de literatura franceza ale dlui Bazil Munteanu, care sa fie la inaltimea numirii unui lector, necum a unui profesor titular.

Dl Bazil a compromis si profanat catedra unui Pompiliu Eliade, a unui Drouhet, iar azi cetateanul RPR, face gloria scufundatiei dlui Veniamin.

Tot dl Bazil.

In numarul trecut am dat comitetul rosu al revistei France-Roumanie si am aratat printre colaboratori pe Elena Vacarescu, Martin Finkelstein si Petre Groza. Spre stupefactia bietului domn Sergescu, am descoperit inca un colaborator al numitei reviste:... dl Basile Mounteano.

Dna Medeea Popescu

Sa nu ne inchipuim ca fostele instrumente ale regimului de ocupatie, dupa ce au isbutit sa iasa din tara cu pasaport in regula, cauta un ungher in care sa se faca uitate. Chiar daca au stat câtva timp potolite, imediat ce au impresia ca si-au facut stagiul de espectativa, incep sa se agite. Este cazul, intre altii, al dnei Medea Popescu. Imediat dupa 23 aug. 1944, când de la un capat la altul tara era terorizata de haitele staliniene, Dr. Medeea a aparut ca presedinta al organizatiei procomuniste, »Asociâtia femeilor anti-fasciste", deslantuind o violenta campanie contra razboiului pe care il dusese România contra Rusiei sovietice. Discursurile ei apareau in ziarul »Scânteia", oficiosul comunist. Impreuna cu Mihail Sadoveanu si alti nemernici tradatori, aceasta Doamna avea insarcinarea sa creieze atmosfera, adica sa intimideze pe cei cari ar fi avut cea mai slaba tresarire a sentimentului de demnitate nationala. Oricine se simtea Român, era denuntat ca fascist de vajnica agenta a Anei Pauker. Câta incredere a inspirat Dr. Medeea comunistilor, se poate verifica din faptul ca i-a fost incredintata misiunea de a face epuratia medicilor, impreuna cu sinistrul dr. Mezincescu. Florica Bagdasar, ministrul Sanatatii si amica a Medeei, stia cui incredinta epuratia si ca nu va avea motive sa se plânga de indulgente. Si nici nu a avut: Dr Medeea a fost neindurata. Tot ce nu era progresist, adica orice medic care nu era prosovietic, a fost epurat. Medicii cari apartinusera partidelor nationaliste, medicii cari intr'un elan patriotic se angajasera voluntari pe front, si chiar medicii cari nu-si facusera decât datoria asa cum ii obligau legile militare, au fost epurati.

Presedinta »Asociatiei femeilor anti-